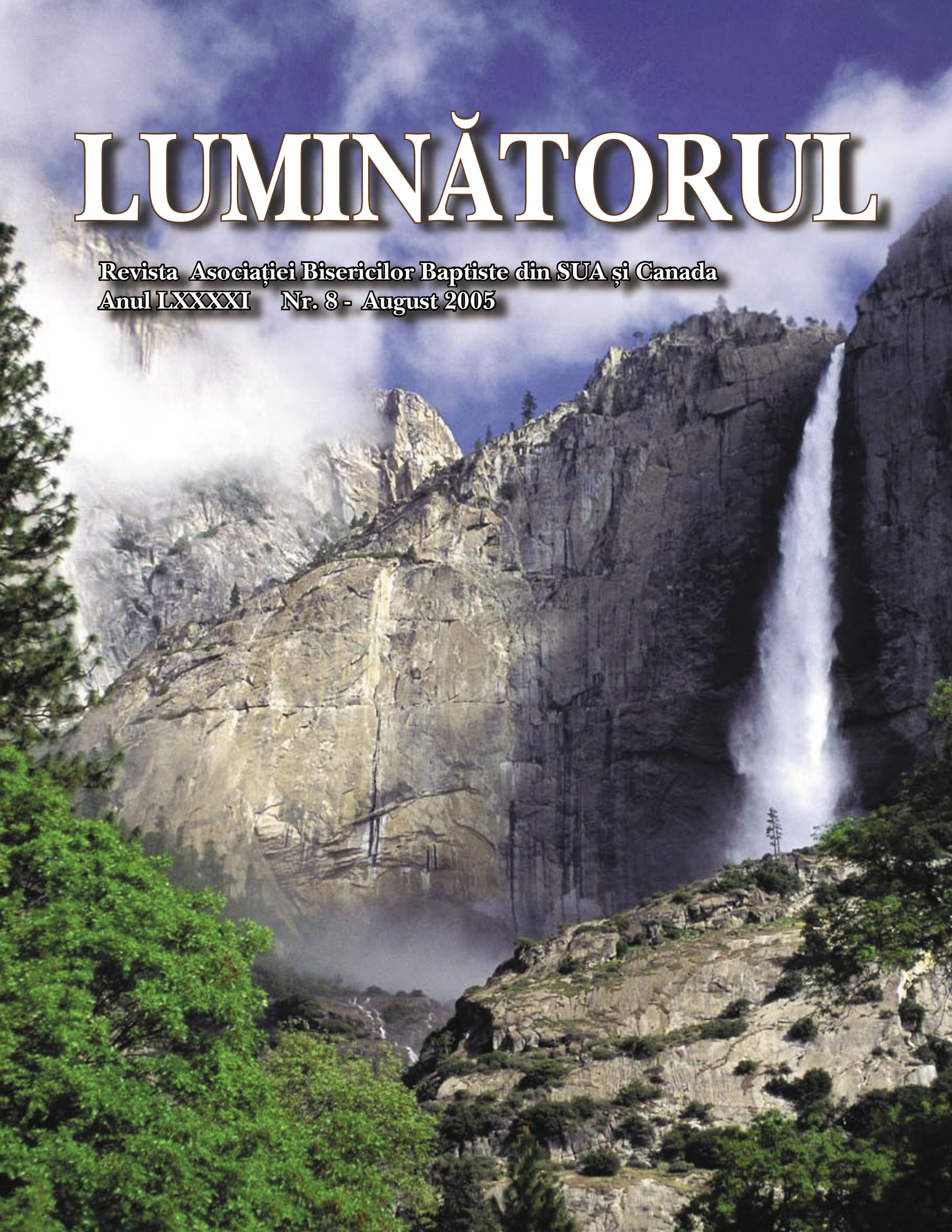

LUMINĂTORUL

Revista Asociației Bisericilor Baptiste din SUA și Canada
Anul LXXXXI Nr. 8 - August 2005

Din cuprins

Telefonul fără fir	3
Înălțarea	4
Reîntoarcerea păgânismului	6
Întrunirea de primăvară - Detroit	11
Principiul consacrării	12
Interviul lunii	15
Perspectivă profetică	16
Umblă cu Dumnezeu	18
Mănăstirea diavolului	20
Zece cenți	22
Maxime, cugetări	24
Știri de pretutindeni	25
Să ne cunoaștem Asociația	26

Calendarul Asociației

Invitație la Congres 2005 Hollywood, Florida

Tema Congresului - Ioan 13:34

Congresul Asociației Baptiste Române din S.U.A și Canada va avea loc la Hollywood, Florida începând cu 1 Septembrie - când va avea loc întrunirea Comitetului Executiv, 2 Septembrie - întâlnirea cu toți frații lucrători, 3 Septembrie când vor avea loc lucrările Congresului și Duminică din 4 Septembrie când vom avea servicii dimineața și după masă.

Începând de Miercuri, 08/30/05 vom avea servicii divine în fiecare seară în Bisericile din Hollywood, iar Sâmbătă seară și Duminică toată ziua la sala Congresului.

Pentru mai multe informații vă rugăm să sunați la:

Cristian Paul 954-963-6562

Florin Vancea 954-410-5633

Petru Matcău 954-9078574

George Dancea 847-774-6199

Prețul unei reviste este de \$2.00 (\$25.00 pe an).

Încurajăm abonarea „in bulk“ - pe biserici.

Abonamentele se fac la: Ion Cotârlă - Casier administrativ
3015 W. Kilburn Rd. Rochester Hills, Mi. 48306
Ioncotarla@hotmail.com

„Luminătorul“

Revista Asociației Bisericilor Baptiste
Române din USA și Canada.

48 biserici - 5500 de membrii

Președinte: Viorel Clintoc

(330) 896-1552 vclintoc@hotmail.com

Vicepreședinte Est: Titu Cocian

(770) 640-7460 tcocian@hotmail.com

Vicepreședinte Vest: Liviu Țiplea

(626) 839-5432 liviutiplea@verizon.net

Vicepreședinte Canada: Ionel Păsui

(519) 743-4736

Secretar: George Dancea

(847) 774-6199 gdancea@comcast.net

Școala Duminicală: Nelu Ciorba (360)

694-5127 Amerotim@aol.com

Departamentul de misiune

Ioan Gug (916) 480-9693

Departamentul de sfătuire

Geabou Pascu (623) 486-1465

PascuGeabou@aol.com

Iosif Serac (510) 351-1329

Vasile Branzei (714) 776-8828

Casier administrativ:

Ion Cotârlă (248) 373-7324

ioncotarla@hotmail.com

Casier misiune:

Moise Filipescu (818) 240-5119

drfilipescu@yahoo.com

Departamentul de literatură

Editor al revistei: Daniel Branzai

(714) 670-7772

danbranz@sbcglobal.net

Țipar și expediere

Titus Cocian - Atlanta

Corespondenți:

Titus Cocian - Atlanta

Nelu Ciorbă - Portland

Nelu Știr - Houston

Liviu Țiplea - Los Angeles

Ioan Ciobotă - Timișoara

Gicu Coteț - Akron

Geabou Pascu - Phoenix

Telefonul fără fir ...

Cu mult înaintea „celularului mobil“ a existat un joc al copilăriei numit „Telefonul fără fir“. Așezați în cerc sau în șir, îl jucam în tabere sau în „cursurile noastre serale“ de la colțul străzii. Capul de șir sau „inițiatorul“ convorbirii rostea la urechea celui mai apropiat copil un cuvânt, iar acesta trebuia să-l transmită mai departe următorului, iar acesta la următorul ... până ce cuvântul ajungea la ultimul copil din șir. Hazul jocului consta în faptul că, mai întotdeauna, la capătul șirului ajungea ceva cu totul diferit de ceea ce rostise „inițiatorul“. Cuvântul (sau mesajul) era alterat involuntar de cei care nu-l auzeau tocmai bine și-l retransmiteau aiurea mai departe ...

Copilăria noastră a trecut, dar nu știu cum se face că unii dintre noi n-am observat acest lucru și continuăm să ne jucăm, acum periculos, de-a „telefonul fără fir“ și purtăm vorbele de la unii la alții. În limbaj matur, aceasta nu mai este o joacă, ci un obicei condamnat de Biblie sub numele de „bârfă“. Activi în cercul social al bisericilor din Asociație, unii dintre noi au inițiat o adevărată industrie a „bârfei pocăiești“. Pe coperta de la sfârșitul revistei puteți vedea o celebră ilustrație a acestui viciu.

„Am stat ieri noapte înfășurat în nesomn și greață din cauza unui mesaj plin de neadevăruri despre mine, răspândit pe undele nevăzute ale Internetului ... “

O astfel de introducere trezește invariabil curiozitatea cititorilor. Parcă vă simt pe unii cum vă foști pe scaun abea așteptând amănuntele savuroase care ar trebui să urmeze ... Nu va urma însă nimic. Confidența de mai sus este inventată. Ea ar putea fi însă mărturia unui suflet care sângerează încă după mușcătura crudă a vorbelor rostite sau scrise fără încărcătura atât de necesară a bunătății și buneicuințe.

Ceea ce spunem noi poate fi o binecuvântare, un blestem sau ... o bârfă. Bârfa este cea mai periculoasă comunicare dintre oameni. Care este definiția „bârfei“? Iată una posibilă:

„Bârfă este atunci când auzi ceva ce-ți place despre cineva care nu-ți place.“

Mi-am adus aminte de aceasta când am revăzut o ilustrație a unui foarte renumit desenator american, pe care v-o ofer și vouă pe coperta de la sfârșitul acestui număr. Și pentru că tot veni vorba, iată câteva cugetări pe marginea acestui subiect atât de comun, dar și atât de ... condamtabil:

Ecoul unor lucruri șoptite la ureche se aude uneori la mii de kilometri depărtare. - Proverb chinez

„Știu, trebuie să-ți mărturisești păcatele, dar, crede-mă, n-ai nici o obligație să le mărturisești și pe ale ... altora!“

Mințile ilustre discută idei, inteligențele medii discută evenimente, iar mințile reduse îi discută pe oameni.

Prietenul tău are un prieten, iar acel prieten al prietenului tău are și el un prieten, așa că ... fii discret.

Culmea bârfei: Mutul i-a spus surdui că orbul l-a văzut pe olog fugind.

Nu toate femeile repetă zvonuri, unele ... le creiază!

Tuturor ne place să auzim adevărul, mai ales ... despre alții.

O limbă de zece centimetri poate ucide un om de doi metri.

În principiu, orice lucru care este urlat la noi sau șoptit la ureche nu merită să fie luat în seamă.

Medicul se uită la limbă și vede dacă suntem sănătoși în trup. Dumnezeu se uită la ce ne iese de pe limbă și vede dacă suntem sănătoși în suflet.

Îmi aduc aminte că fratele Marcu Nichifor a luat-o odată de mână pe soția lui, tulburată de vorbele aflate de la o „soră binevoitoare“ și a învățat-o cum să scape de povara otrăvită a bârfei. El a dus-o să-i spună acelei femei: „Nu sunt coșul tău de gunoi! Aruncă-ți-l în altă parte.“ Fiecare dintre noi am face bine să învățăm de la nenea Marcu ...

Ce să facem însă dacă noi suntem cei pe care „îi mănâncă limba“ și suntem gata să-i vorbim de rău pe alții?

Înainte de a spune ceva, întreabă-te: „Este ceva bun, este ceva necesar, este adevărat și mai ales ... este mai bun decât tăcerea ?

înălțarea

Mesaj de Dumitru Cornilescu

„El S-a dus afară până spre Betania. Și-a ridicat mâinile și i-a binecuvântat; pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și a fost înălțat la cer. După ce I s-au închinat, ei s-au întors la Ierusalim, cu mare bucurie. Și erau tot timpul în templu și-L laudau de Dumnezeu“. - Luca 24:50-53

Iată, în puține cuvinte, descris felul cum S-a înălțat Domnul Isus de pe acest pământ în cer: i-a dus pe ucenici afară, până spre Betania și i-a binecuvântat. Apoi El a plecat în cer. Ucenicii s-au întors în Ierusalim cu mare bucurie.

Înălțarea Domnului, un prilej de bucurie.

Ucenicii Îl văzuseră cu ochii lor pe Mântuitorul pentru ultima dată, și totuși, îi cuprinsese o mare bucurie; iar bucuria lor este acum și bucuria noastră, căci Acela care S-a înălțat la cer va veni în curând la ai Săi, iar acolo Îl vom lauda pentru lucrarea Lui mare. Ne bucurăm de mântuirea Lui deplină și de legătura dintre Dumnezeu și om pe El care a înnodat-o pentru totdeauna. Domnul Isus a spus pe cruce: „S-a sfârșit!“ Aceste cuvinte sunt o puternică temelie pentru noi. Acum, nu mai suntem vrăjmași ai lui Dumnezeu, ci copii ai Lui, împăcați cu Dumnezeu: între El și noi nu mai este nicio separare. Prețul mântuirii noastre este scumpul sânge al Mântuitorului nostru. Iar prin Înălțarea lui Isus la cer, Dumnezeu ne spune că mântuirea prin Isus a fost deplin primită și de aceea, ne putem odihni pe această temelie de neclintit. Știm bine că la Cruce biruința a fost câștigată, că prin Învierea și Înălțarea la cer a Domnului Isus, Dumnezeu a pus

pecetea primirii, a încuviințării Lui. Pe acest temelie, eficacitatea Jertfei de la Golgota rămâne și nu pentru un timp limitat ci pentru veșnicie.

Omul, în trecut apăsător de povara păcatelor și nemântuit, era trist și neliniștit. Acum, când a căpătat mântuirea, el se bucură. El știe că are un Mântuitor viu și Înălțat la cer, care a făcut totul pentru el.

Mântuitorul S-a înălțat la cer ca Biruitor. El a trăit ca om pe pământ: a venit la noi ca să ne mântuiască. Ce a însemnat aceasta pentru El, prea puțin putem înțelege noi, doar avem o foarte palidă idee. A trebuit să înfrângă tot ce stătea în calea lucrării de mântuire. A trăit printre oameni aflați sub stăpânirea vrăjmașului, robiți de păcate și protivnici față

de tot ce era dumnezeiesc. Ei L-au batjocorit, au rostit hule împotriva Lui și a lui Dumnezeu și n-au încetat să manifeste ură față de El. Și, totuși, Isus a fost Cel mai Bun Prieten al lor. Ei L-au respins total, au disprețuit iubirea Lui și n-au avut liniște, până nu L-au pironit pe cruce. Murind însă pe cruce, Isus S-a încărcat cu poverile noastre de neomenie, cu păcatele noastre de oameni căzuți și vrednici de pedeapsa lui Dumnezeu. El S-a încărcat cu toate păcatele noastre. Pe temeiul Jertfei Lui, Dumnezeu poate oferi iertarea în dar fiecăruia. Da! El poate mântui pe orice păcătos, El poate spăla orice pată de pe inimă, pentru sângele Mântuitorului, căci „sângele Lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, curățește orice păcat“ (1 Ioan 1:7).

Iată dar, Domnul Isus Christos s-a înălțat la cer biruitor asupra păcatului, Dumnezeu poate, El vrea să izbăvească pe orice om de robia, tirania și vina păcatului. Păcatul nu mai este o piedecă înaintea lui Dumnezeu: el a fost înlăturat. Și va veni o vreme pe pământ când nu va mai fi pe pământ nici un păcat. Nu este aceasta o biruință strălucită? Putem oare mulțumi îndeajuns pentru această biruință mare? Da, ne bucurăm mult că Mântuitorul nostru S-a înălțat la cer ca biruitor asupra păcatului.

El este, de asemenea, biruitor asupra morții. Scriptura spune că moartea este „Împăratul spaimelor“. Nici chiar pentru credincioși moartea nu este plăcută. Totuși, credincioșii nu se tem de moarte căci moartea este pentru ei un drum de biruință din lumea aceasta la Domnul. „Unde îți este boldul, moarte? Unde îți este biruința, moarte?“ (1 Cor. 15:55). Ce măreț triumf. Biruința lui Christos asupra morții este pricină de glorioasă bucurie!

Domnul Isus S-a dus în cer și ca biruitor asupra lui Satan. Acest

crunt vrăjmaș, care a răpit oamenilor bucuria, este acum învins: de acum, el nu ne mai poate chinui căci Domnul Isus l-a înfrânt, iar omul și-a găsit refugiul la Cruce, unde își poate lăsa povara de păcate, gășind liniștea. Ce eliberare! Cel ce îmi stătea împotriva și mă amenința este acum învins: ultimul cuvânt îl are Mântuitorul, care a câștigat biruința pe Cruce.

Totodată, Isus a câștigat biruința asupra lumii. În această lume se manifestă o împotrivire fățișă contra lui Dumnezeu și contra fiecărui om care Îi aparține Lui. Omul, cu propria lui putere nu i se poate împotrivi lumii. Dar, când știm că Domnul nostru este Biruitor, stăm în picioare cu curaj înaintea întregii lumi. Pot să ne batjocorească, să ne amenințe, să ne prigonească – noi rămânem credincioși, căci suntem ai Lui, câștigați de El cu scumpul Lui sânge. Noi nu renunțăm cu nici un chip la legătura noastră cu El. Domnul Isus a spus: „În lume, veți avea necazuri, dar îndrăzniți! Eu am biruit lumea“. Iată, dar o pricină de bucurie a credincioșilor: Isus este biruitor asupra lumii.

Christosul Înălțat la cer a devenit Mijlocitorul și Chezașul nostru.

Domnul Isus a biruit în lupta Sa pentru că a fost nu numai Fiul lui Dumnezeu ci și Om. Așa a putut El să fie Substitutul păcătoșilor pe cruce. Dar înseamnă mai mult: avem acum un chezaș în cer, unde ne așteaptă ca să fim acolo unde este El. Ce bucurie! Locul meu este în cer, împreună cu Domnul Isus. Și chiar acum, fiind pe pământ, prin Duhul eu trăiesc acolo. Dorințele, planurile și interesele Lui sunt și ale mele. Dacă ne întreabă cineva:

- Unde mergi când ți se va consuma ultima suflare aici, pe pământ?

- Merg la Mântuitorul, căci sunt în întregime al sau a Lui!

Ai și tu această nădejde? Este aceasta și bucuria ta?

Minunea locuirii Duhului Sfânt în credincioși a fost inaugurată la Cinzecime, la scurt timp după înălțarea Mântuitorului la cer. În acest fel Îl avem pe Isus, Mijlocitorul nostru în cer și avem cu noi, în viața de fiecare zi pe pământ prin Duhul Sfânt, care luptă cu

noi, ne îmbărbătează în încercări și ne întărește. Duhul Sfânt este Mângâietorul nostru, El ne învață, ne îndeamnă, ne corectează prin Cuvântul Scripturii. Nu este oare acesta un temei ca să ne bucurăm?

Isus este avocatul nostru în cer.

El ne apără de acuzația vinelor noastre, a inimilor și minților noastre și respinge părerile lui Satan spunând: „Eu M-am jertfit pentru acești oameni, păcatele lor au fost asupra Mea. Eu am drept asupra acestor oameni, Eu i-am declarat liberi!“ Cât de sigură și de temeinică este mântuirea! Nimeni n-o poate clătina, căci soarta noastră este în întregime în mâna Mijlocitorului nostru din cer.

Christosul Înălțat are toată puterea în cer și pe pământ. Noi înțelegem puțin din ce însemnează acest lucru, El are putere asupra îngerilor din cer, asupra oamenilor pe pământ. Da, asupra oamenilor cât de păcătoși ar fi ei. Cât de hotărât poate pași credinciosul care poate spune: Mântuitorul meu are toată puterea. Pot interveni greuți, piedeci, dar voi merge cu bucurie prin toate și viața mea va fi dreaptă, căci El are toată puterea. Eu nu înțeleg ce mi-a hărăzit și nu pricep ce face, dar știu cu siguranță că tot ce face El este bine pentru mine.

Cel ce are toată puterea pregătește un loc în casa Tatălui pentru fiecare credincios al Lui. Vom merge acolo nu ca niște străini

ci ca unii care suntem „împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu“. Cel ce ne-a mântuit și are toată puterea ne așteaptă. Ce pricină de bucurie!

Când Ștefan era împroșcat cu pietre, el a spus: „Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând la dreapta lui Dumnezeu.“ Isus era pregătit să-i primească duhul.

Așa se întâmplă cu orice credincios care are mântuirea prin Isus: duhul lui va fi primit de Mântuitorul. Dacă ești credincios cu adevărat, așa va fi și cu sufletul tău când vei fi strămutat în Împărăția Lui.

Cel Înălțat va veni iarăși. Domnul Isus va veni în curând pe pământ să întemeieze Împărăția Sa. Trăiești tu în așteptarea venirii Lui? Ești gata să exprimi dorința: Doamne Isuse, de-ai veni chiar azi? Îl aștepti tu pregătit?

Iată sensul Înălțării! Este acest sens și experiența ta? Te bucuri tu cu mare bucurie că ai un Mântuitor și în El o mântuirea așa de mare? Dacă nu poți răspunde „Da!“, consideră o oportunitate că ușa harului lui Dumnezeu este încă deschisă: asta înseamnă că putem încă să primim harul Lui, să devenim ai Lui.

(tradusă din buletinul „Unter dem Kreuz“ (Sub Cruce) al sanatoriului în care Dumitru Cornilescu rostea zilnic o adresă spirituală către pacienții internați în acel sanatoriu elvețian).

Reîntoarcerea păgânismului în lumea post-modernă

Reîntoarcerea păgânismului în lumea postmodernă, de Peter JONES

Am putea găsi destul de ciudată, sunt convins, imaginea președintelui american care iese dintr-o biserică protestantă cu o Biblie groasă în mână. Amestecul de religie și politică în lumea cea nouă este remarcabil. Cu adevărat, noțiunea separației Bisericii și a statului a făcut progrese de 20 de ani încoace, dar religia a avut mereu un loc însemnat în viața publică americană. La sosirea în Statele Unite rămâi surprins de locul pe care îl ocupă creștinismul în societate: rețele imense de școli creștine, colegii și universități creștine, nenumărate facultăți de teologie - în aceea unde predau se află două imense dulapuri (cu 14 etajere) pline de cataloage ale colegiilor și facultăților de teologie creștină - sute de edituri creștine, mii de posturi de radio și televiziune creștine, ample lucrări misionare de evanghelizare și acțiuni sociale. Mișcarea evanghelică recent înființată „Promise Keepers” adună în mod regulat pe stadioane câte 60.000, uneori 80.000 de oameni cu scopul de a le da ocazia să își reînnoiască în fața lui Dumnezeu angajamentul luat în fața soțiilor și familiilor lor.

Categoric, America este profund creștină. Ea este măcar profund religioasă: 97% din populație crede în Dumnezeu și 90% crede că Dumnezeu îi iubește. Precum scrie și pe bancnote: „In God we trust” (În Dumnezeu ne punem încrederea).

Fiecare copil înscris în sistemul școlar public declamă în fiecare dimineață „One Nation Under God” (o națiune sub stăpânirea lui Dumnezeu).

Totuși, dacă îndepărtăm puțin ce se află la suprafață, realitatea pare a fi diferită. Națiunea este religioasă, dar nu creștină. Americanii sunt religioși, dar moralitatea s-a schimbat și, fără îndoială, și religia sub auspiciile căreia se manifestă. Un sociolog de la Universitatea din Boston, Alan Wolfe, a publicat în 1998 un studiu asupra clasei mijlocii americane. El observa: „Eram o țară creștină. Mai nou, am devenit o națiune tolerantă, deschisă tuturor religiilor.” Colegiul din Dartmouth, una din marile școli americane, constituie un exemplu. Fondată în 1750 de către Eleazar Wheelock, unul din liderii marii Redeușteptări din secolul al XVIII-lea, instituția academică avea drept obiectiv „să-L facă pe singurul Dumnezeu și Salvator cunoscut și să aducă pe copiii păgânilor la credința creștină”. În 1945, decanul Ernest Hopkins avea aceeași viziune: „Dartmouth este un colegiu creștin întemeiat în vederea creștinării studenților săi”. Decanul de azi, James Freedman, a calificat în 1997 aceste temeuri creștine ca fiind „odioase”, „fantome ale trecutului ce trebuie extirpate din memoria instituției”.

Ce s-a petrecut în America creștină? Două explicații diferite, dar complementare, pot fi propuse:

revoluția studențească și socială din anii '60 și sosirea postmodernismului.

A. *Revoluția socială a anilor '60*

O schimbare a fost semnalată în 1992 când un membru al generației hippie a intrat pentru prima oară la Casa Albă și și-a asumat funcția cea mai plină de putere din lume. Domnul Clinton a evitat serviciul militar, s-a opus războiului din Vietnam, a fumat droguri și a adoptat moralitatea libertății sexuale. Doamna Clinton, de când era studentă, a fost o feministă convinsă; ea a fost unul din editorii unei reviste de jurisprudență revoluționară care considerau polițiștii „pigs”, demni de a fi împușcați, membră a unei asociații de avocați radicali care au apărut „Panterele negre”. (E interesant să o auzim astăzi pe d-na Clinton acuzând astăzi diverse persoane favorabile dreptului și moralității tradiționale ca fiind „extremiste”). În 1992, tinerii revoluționari din anii '60, care respinseseră Statul și structurile sale, au preluat puterea politică și au devenit responsabili conducerii Statului. Revoluția socială care căpatase înfățișarea unui eșec total a câștigat într-o manieră uimitoare și surprinzătoare. „Este timpul nostru”, a spus cuplul prezidențial intrând pe culoarele puterii, și s-a înțeles repede ce voia a spune cuvântul „nostru”: avortul generalizat, femeia pe câmpul de luptă în armată, acceptarea homosexualilor în armată, și numirea în guvern a numeroși drogati și a 27

homosexuali declarați. Două femei - guru, binecunoscute din New Age, au pătruns și ele în Casa Alba în calitate de consilieri intime ale d-nei Clinton, membră a bisericii metodiste. În zilele noastre revoluția din anii '60 a devenit și o revoluție filozofică și religioasă a străzii, cu efecte reale și politice. Cartea lui Horowitz și Collier, „Destructive Generation“ (1995) prezintă o exegeză a mișcării. Liderii săi, studenți la Berkeley, au editat ziarul oficial Ramparts, purtător de cuvânt al acestor idei revoluționare. Ei au caracterizat revoluția ca „distructivă“. Revoluția a distrus ideile obișnuite ale epocii: autoritatea ierarhizată, sexualitatea heterosexuală normativă și biblică și spiritualitatea biblică. În locul lor, ei au propus noțiuni de autoritate personală și autonomă, de sexualitate eliberată și spiritualitate orientală. Revoluția n-a fost un eșec, în ciuda aparențelor. Sigur, hipioții și-au tăiat părul, și-au făcut baie și au început să se îmbrace burghez. Numai că ideile lor s-au răspândit de-a lungul culturii americane și occidentale. Vestul s-a îndreptat spre Orient și Orientul s-a deplasat către Vest. Tehnologia, democrația și comerțul occidentalilor au învins Orientul, dar spiritualitatea orientală a învins Vestul. Rezultatele s-au resimțit curând în societate. America a devenit lider mondial în materie de avorturi, de divorțuri, de pornografie, de feminism radical. Revoluția din USA a fost în principal spirituală, având în vedere natura foarte religioasă a societății. Am asistat la o explozie de spiritualități și tehnici spirituale, aliate cu o sumă

de metode cvasi-spirituale în vederea ameliorării performanțelor personale.

Eficacitatea, pragmatismul și know-how-ul comercial au dobândit o dimensiune spirituală. O carte recentă, „What Really Matters“ (Ce contează cu adevărat), de Tony Schwartz, cataloghează toate aceste abordări care unifică psihologia și analiza individuală occidentală cu spiritualitatea și disciplinele spirituale ale orientului. În concluzie, autorul anunța cu mândrie „emergența unei noi înțelepciuni americane“ care va salva lumea.

B. Apariția postmodernismului

Această revoluție socială a anilor '60, departe de a fi un eșec, a fost, în fapt, o mare reușită. A fost rândunica ce anunța primăvara unei noi lumi postmoderne. Ea a pus sub semnul întrebării civilizația modernă și încă nu s-au încheiat influențele profunde asupra închegării unei noi lumi postmoderne. Astfel, o altă manieră de a aprecia scandalurile de la Washington este aceea de a considera sosirea lui Bill Clinton la putere ca aceea a primului președinte postmodern al Statelor Unite.

Un comentator vede în comportamentul președintelui în numeroasele afaceri adulterine care îl privesc o punere în scenă a unei filozofii postmoderne. În lumea postmodernă nu există adevăr, ci numai constructe personale. Aparența este esențială, nu sensul. Dacă adevărul este o altă formă a puterii, rațiunea, faptele sau evidența au mai puțină importanță decât oportunistul și exercițiul puterii. A ști să apuci

puterea, a-ți înșela adversarul reprezintă astăzi tipicul în materie de raporturi intelectuale în interiorul universităților americane. Aceasta se întâmplă și în politică și tehnica e bine pusă la punct în actuala administrație.

În ce constă postmodernitatea? După Mark C. Taylor, un postmodernist american important, „deconstrucția este postmodernul ridicat la rang de metodă“. În inima postmodernismului se află deconstrucția. Este interesant de notat că teoreticienii recunoscuți ai postmodernității sunt aproape în exclusivitate francezi, fie prin naștere (Lacan, Foucault, Lyotard, Certeau, Bataille, Maurice Blanchot, Jean-Luc Nancy, Luc Ferry și Helene Cixous), fie pentru că au ales Franța ca patrie adoptivă (Levinas, Derrida, Kristeva), sau pentru că scriu în franceză (Irigaray). Imperiul francez domină în continuare lumea, cel puțin prin textele sale filozofice. Made in France: gândit în Franța, exploatat în Statele Unite! Deconstrucția este asociată cu Jacques Derrida, care se îndoaie de posibilitatea de a descrie prin vreo teorie oarecare fenomenul comunicării literare. Sensul și chiar conștiința noastră de a fi nu există în afara limbajului; orice limbaj este temporar și relativ. Nu există semnificat original, transcendent și obiectiv (Dumnezeu, istorie, om, rațiune) care să fie în afara sistemului lingvistic, care, el însuși, este o invenție omenească. Precum spune Ferry, urmându-l pe Derrida, științele umane deterministe pretind să facă misterul uman vizibil în cele din urmă. Efectul lor demistificator

Miturile sunt față de creștinism ceea ce poezia este față de adevăr, măști ridicole sub care se ascunde pasiunea de a trăi. - N. Iorga

Este natural să fi religios, dar supranatural să fi creștin.

Religia ciuva este ceea ce-l pasionează.

Cea mai răspândită religie de azi este CONFUZIONISMUL.

Dacă oamenii religioși sunt totuși răi, cum ar fi ei fără religie?

Religiozitatea nu te poate mântui. Fenomenul religios este ca foamea, dezvăluind necesitatea după hrană. Foamea te face să fi preocupat să ajungi la mâncare, dar ea, (foamea) nu te poate ține în viață! Tot așa și religiozitatea; ea dă doar pe față nevoia noastră după Dumnezeu. Templul în sine și toate slujbele nu pot să mântuiască.

Domnul Isus a venit să curățească Templul și să umple Templul. Cine vine la Templu din religiozitate, trebuie să se întâlnească cu El pentru mântuire. - Liviu Țiplea

Suntem și gândim pe măsura Dumnezeului în care credem - spune Hegel - după cum popoarele au parte de stăpâniri bune sau rele, potrivit cu Dumnezeul căruia i se închină. (Constantin Noica)

Omul este o creatură inventivă, dar limitată. Avem astăzi mai mult de 32.000.000 de legi, care n-au reușit să spună nimic mai mult decât Cele 10 Porunci.

Nimeni nu știe cu exactitate vârsta omenirii, dar toți sunt convinși că este destul de în vârstă ca să se nu mai facă atâtea prostii.

este vizibil. Aceasta reprezintă și slăbiciunea lor: postulatul lor fundamental, acela al raționalității ascunse, pentru că e irefutabilă, nu este, el însuși, științific. El denotă o poziție metafizică și astfel nu rămâne decât o credință printre altele. Derrida se află în plină reacție împotriva structuralismului. Ieșirea din această rezidă în sensul emanat de la cititor, nu de la autor sau din structura profundă a textului. Din această îndoială metodologică s-a construit o filozofie deconstructivistă/postmodernă. Pentru că limbajul este un produs cultural, sensul este în mod necesar un construct social și ar trebui să fie „deconstruit“. Este motivul pentru care Mark C. Taylor are dreptate: „deconstrucția este postmodernismul ridicat la rang de metodă“. În inima postmodernismului se găsește deconstrucția.

Se simte aici un fel de obligație morală. În parte, găsim o reacție corectă împotriva orgoliului modern, care, cu raționalismul său, se crede, mulțumită gândirii autonome, capabil să rezolve toate problemele umane. În fapt, după cum urmează să arătăm, omul păcătos nu abandonează niciodată autonomia gândirii, pentru că, pentru a se exprima, trebuie să facă apel la aceasta. Astfel, adevărata țintă a artileriei deconstructive este, o dată în plus, perspectiva creștină asupra lumii.

a). Deconstrucția în calitate de teorie socială.

Jean-Francois Lyotard folosește această teorie literară pentru a dezvolta o teorie socială. Lyotard dă glas unei suspiciuni fundamentale împotriva „metanarativilor“. Orice aserțiune adevărată este un produs social și valid numai în cadrul acestui sistem. „Lumea e un text“. Guvernatori, world view/concepții asupra lumii, tehnologii, istorisiri, teorii științifice, obiceiuri sociale și religii sunt toate construcții sociale. Nu există un „logos transcendent“, nici un sens obiectiv...suntem toți încarcerati în „închisoarea limbajului“. Deconstructiviștii se trag din Nietzsche, care credea că viața omului izvorăște din instinctul de putere al omului. Ei pretind că adevăratul sens al culturii se găsește în subteran,

ascuns în instituții, mascând comploturi sinistre, dar adesea inconștiente. Astfel, deconstructiviștii sunt, în mod ciudat, însuflețiți de un moralism demn de cruciadele Evului Mediu.

b) Deconstructivismul în chip de teorie etică. Homosexualitatea.

Michel Foucault, filozoful homosexual, caută să dezvolte deconstrucția în perimetrul sexualității. El ține să demonstreze

că orice sistem, orice meta-istorisire exprimă o putere a voinței. Nu există o normativitate sexuală, numai o impunere injustă a voinței heterosexualilor mai numeroși asupra homosexualilor mai puțin numeroși. Deconstrucția pare a fi împlinirea „transvaluării“ nietzscheene a valorilor. După Foucault, „așazisul adevăr“ este pur și simplu o hărțuire ideologică a celor care dețin puterea. În traiectul acestor idei, normativitatea etică biblică în privința sexualității este deconstruită și se plasează dinamită la temelia catedralelor gândirii teologice ortodoxe.

c). Etica generală

Feminista franceză Julia Kristeva declară că programul etic de azi constă în a se întreba cum să înlăturăm codurile etice ale trecutului cu următoarele scopuri: să facem loc jocului liber al negativismului, al dorinței, al plăcerii și al satisfacerii. America de azi a pierdut consensul etic al trecutului în așa fel încât e adesea dificil să găsești un juriu

capabil de a ajunge la o judecată comună. Nu mai credem în „America creștină“, în existența principiilor morale sigure și indubitabile. Totul este relativ, obiect al alegerii personale. One Nation, After All.

d) Deconstrucția în chip de teorie feministă. Despre rolul sexualității.

Iarăși o franțuzoaică, Simone de Beauvoir, a jucat un rol important. Feminismul poate fi văzut în latura sa pozitivă ca apărare a drepturilor femeilor; dar feminismul recent, în special în Statele Unite, este și o expresie foarte puternică a deconstrucției, având partea negativă a suprimării patriarhatului, destrămarea sistemului familial bazat pe autoritatea și responsabilitatea tatălui pentru apărarea, susținerea și bunăstarea familiei.

e). Deconstrucția Canonului

Descoperirea unei biblioteci gnostice în 1945 și publicarea conținutului său în anii '70 a furnizat o sursă de texte pseudo-creștine care permit astăzi unui număr de cercetători biblici americani să deconstruiască limitele canonului ortodox și istoric. Am asistat la o conferință savantă a unuia din nou-testamentarii americani cei mai cunoscuți, care a pretins că știința nou-testamentară americană și-a aflat cea mai semnificativă contribuție în admiterea în canonul creștin a evangheliei gnostice după Toma. Mai ales potrivit americanilor, ne aflăm în procesul de creare a unei noi Biblii pentru o lume nouă.

f). Deconstruirea lui Dumnezeu

De ce a prins postmodernitatea rădăcini și a înflorit în USA? Pentru că pământul a fost pregătit. Esența însăși a deconstrucției a fost religioasă. Adevărata țintă a artileriei deconstructive, precum am spus-o, este felul creștin de a vedea lumea. Un pământ religios, cum este America, face ca el să fie gazda cea mai potrivită pentru a primi spiritualitatea postmodernă. Mark C. Taylor numește deconstrucția „hermeneutica morții lui Dumnezeu“. În 1974, David Miller, înainte de a se vorbi în mod curent despre postmodernism în SUA, a anunțat, în anii '60, moartea lui Dumnezeu,

nu moartea dumnezeilor, ci moartea Dumnezeului Bibliei. El a declarat că moartea lui Dumnezeu, al dumnezeilor și dumnezeelor păgânismului imperial trebuie să renască. La funeraliile lui Dumnezeu se va naște politeismul. Miller a refuzat normele unidimensionale ale unei civilizații monoteiste, nu doar în ceea ce privește religia, ci și politica, ordinea socială, etica și psihologia. Această revoluție a reușit. America este încă o națiune supusă lui Dumnezeu, dar este vorba de alt Dumnezeu, dumnezeul pluriform și uman al păgânismului clasic. Iată câteva exemple: în Statele Unite, în 1993, s-a reunit Parlamentul religiilor lumii, cu 6000 de reprezentanți ai 125 religii. Pe estradă s-au găsit reprezentanți ai protestantismului, ai catolicismului, ai ortodoxiei, ai iudaismului, ai islamului, împreună cu preoți hinduși, budiști, zen, iainiști, animiști americani și africani, sikh, bahaii, rastafariani și zoroastrieni, guru ai New Age, ecologiști, panteiști, teozofi, samaniști, vrăjitori, adoratori ai zeiței Isis din Egipt, toți pentru a celebra profunda lor comuniune. Creuzetul culturilor și etniilor a devenit un creuzet sincretic de topire a religiilor. În același an, 2000 de femei presbiteriene și metodiste s-au întâlnit pentru a reimagina credința creștină. În timpul celor 3 zile ale reuniunii, ele n-au folosit nici o dată termenul de „Tată” pentru Dumnezeu, nici de „Fiu” pentru Christos. Ele au adus un prinos euharistic zeiței Sofia, cu elemente de lapte și miere, și-au răs de sacrificiul de pe cruce, găsind pâinea și vinul nepotrivite, iar serviciul de închinare s-a încheiat cu actul sacramental ultim, anume mestecarea mărunții. Chiar și mai păgână, sărbătoarea anuală a „omului care arde” din deșertul Nevada a reunit în 1997 un număr de 17.000 de persoane pentru a aduce un cult lui Satan. Ei au cerut „tatălui Satan” să-i ia cu sine în infern. Apoi, pentru a încheia sărbătoarea, Omul care Arde, un om de 20 de metri înălțime a fost ars simbolic. Best-sellerul actual al genului ficțional, „Talking to Heaven”, de James Van Praagh, dezvoltă subiecte precum spiritismul, ocultismul și practicarea necromanției pentru americani, oameni care, în general, respectau interdicții precum cea din cartea Levitic (20:6):

„Dacă cineva se duce la cei care cheamă pe morți și la ghicitori, ca să curvească după ei, Îmi voi întoarce Fața împotriva omului aceluia și-l voi nimici din mijlocul poporului lui“. În acest fel, două mișcări diferite dar paralele și complementare au schimbat profund America așa-zis creștină. Revoluția socială a anilor '60 a distrus multe și analiza postmodernă a deconstruit multe altele. O societate atât de destrămată așteaptă o reconstrucție. O societate deconstruită este într-o situație precară. Deconstrucția este o punte către altceva, precum ar fi pluralismul tolerant. E.R.Norman a spus recent: „Pluralismul este un termen folosit într-o perioadă de trecere de la o ortodoxie la alta, pentru că pluralismul însuși este o stare instabilă“. Înșiși pluraliștii toleranți nu-i vor putea include pe non-pluraliști. După deconstrucție vine reconstrucția.

Golul lăsat de deconstrucție cere o nouă plenitudine religioasă. Politeismul, în particular, se află în punctul de întâlnire; zeii și zeițele păgânismului cel vechi se simt bine în Statele Unite pe pragul celui de-al treilea mileniu. Normele unidimensionale ale unei civilizații monoteiste a religiei, politicii, ordinii sociale, eticii și psihologiei au cedat locul unei noi construcții multivalente și pluriforme. „O nouă înțelepciune americană răsară”; ea va salva America și, cine știe, lumea.

S-ar părea că și în Franța începe să apară o reconstrucție optimistă. Helene Cixous, un purtător de cuvânt al mișcării postmoderne, se exprima în termeni cvasireligioși, vorbind despre munca sa. Ea încearcă să realizeze „un portret al lui Dumnezeu, respectiv un portret al propriei noastre divinități, al propriului nostru mister. Același lucru și în cartea lui Luc Ferry, „Omul Dumnezeu sau sensul vieții”, care vorbește de o „credință practică”, de o „spiritualitate laică” și de infernul modern, despre „solitudinea unui univers lipsit pentru veșnicie de semnificație”. Cum să vorbești despre spiritualitate și despre sens într-o lume deconstruită, postmodernă? În ciuda oricărei deconstrucții, sensul și spiritualul revin. „Versantul spiritual al umanismului...trebuie să-și asume

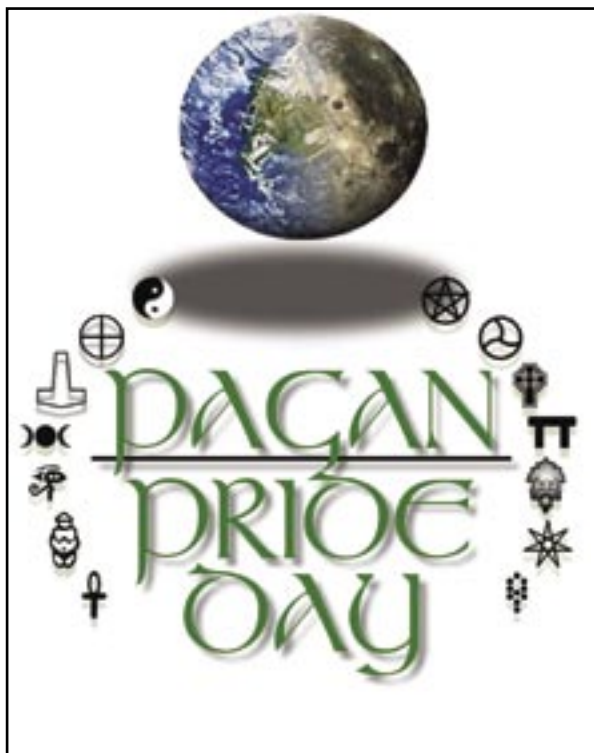
o anumită reinvestire a vocabularului, o reamenajare a religiosului”, care, surprinzând o societate laică și în mod oficial materialistă, ar risca să devină o nouă formă a gnosticismului străvechi. Mai ales uitându-ne la gustul popular din Franța pentru spiritualitatea psihică... Dar subiectul meu nu e Franța, despre a cărei stare spirituală actuală nu știu prea multe.

Dr. Peter Russell (un expert în meditație transcendentă, angajat de IBM, Shell, BP, Barclays Bank, DEC) anunța printr-un ghid-spirit că „o nouă vibrație coboară pe planetă, semnalând o mișcare de renaștere”. Pentru David Miller, profesor de religie la Universitatea din Siracusa, „eliberat de imperialismul monoteist (moartea lui Dumnezeu), omul are în sfârșit posibilitatea de a descoperi noile dimensiuni ascunse în profunzimea realului”. Gnosticul antic Giovanni Filoramo, într-o „Istorie a gnosticismului”, vorbește despre o trezire mitologică gnostică. După o perioadă de raționalism (critica lui Socrate, Platon și Aristotel, care se serveau de logos), se redescoperă mythosul, căruia i se conferă un sens nou. Astfel, spune Plutarh, imperiul greco-roman din secolul întâi era :„un pocal clocotind de mituri”. Beatles-ii s-au dus în Orient, iar acei guru hinduși au venit în vest. Călătoriile chimice ale hippies și sejururile în

India se traduc azi într-o nouă gamă de spiritualități orientale.

g) Revenirea păgânismului

„Numărul păgânilor practicanți se multiplică într-o manieră dramatică“. Mircea Eliade, expert

al religiilor comparative, a fost fascinat de hinduism și vedea în toate religiile simboluri unificatoare pentru umanitate. Cu puțin înaintea morții, acum câțiva ani, vorbea despre apropierea unei noi umanități unind Orientul și Occidentul. Noua umanitate este în egală măsură totalitară precum și marile evenimente deconstruite ale trecutului. Ceea ce deconstrucționiștii detestau, cum ar fi „hegemonia unui singur mod de gândire și de a fi, care se crede universal valabilă“, nu dispăre, cum ar fi sperat ei. Ea își schimbă doar forma. Pretenția teismului creștin de a fi veridic este acum retenția monismului păgân. Adevărul nu mai este revelat din afară, dar emană din experiența umană, experiență bazată pe sentimentul mistic de unitate păgână cu toate lucrurile. Acest adevăr se află nu doar în cărțile sfinte, dar și în suflet. Ne aflăm în prezența unei noi forme de gnosticism care a atacat Biserica în primele secole ale

erei noastre, dar, de data aceasta, cu un program vast cât planeta. În Statele Unite se perfecționează o nouă viziune unitară și unificatoare a lumii. Mihail Gorbaciov a creat un organism, Forumul, care reunește la San Francisco sute de „lumini“

mondiale ale politicii, științei și comerțului. Organismul său este susținut financiar de un număr de oameni de afaceri dintre cei mai bogați ai lumii. Gorbaciov vrea să salveze planeta de toate crizele ecologice - lucru cu totul just - și crede că ne-au mai rămas cam 30 de ani până la distrugerea ei - lucru destul de nesigur. Pentru că problema este covârșitoare, Gorbaciov propune un sistem de valori nou, 10 porunci întemeiate pe un cocktail sincretic de creștinism social, budism și democrație occidentală și/sau sovietică, întrebându-se înțelepciunea comună tuturor religiilor lumii.

Pe scurt, noul păgânism are o escatologie urgentă și o dimensiune religioasă reală, dar profund necreștină.

Nu ne mai găsim în domeniul ideilor. Religia și politica se unesc într-un program planetar concret și funciar, bine finanțat de americani.

h) Spiritualitatea zeiței.

În mod specific în USA, această nouă ortodoxie religioasă ar apărea în noțiunea de adorare a zeiței. Pânțele rotunde al acesteia exprimă optim incluziunea unificatoare și mereu încercuind a monismului planetar. Zeița simbolizează consubstanțialitatea umanului cu divinul, noțiune esențială a păgânismului, divinitatea tuturor lucrurilor, în directă relație cu programul exploziv al feminismului. Așa că se vorbește de „reîntoarcerea zeiței“ sau de sosirea noului mileniu al Sofiei, când toate popoarele și religiile vor fi unite în jurul femininului divin. Preoteasă a lui Isis,

Caitlin Matthews crede că suntem pe punctul de a recunoaște pe Sofia/Isis precum era pe vremea lui Alexandru în primul secol, farul care îi ghida deopotrivă pe creștini, evrei și pe păgâni .

Concluzii

Comentatorul Gene Veith, cel ce l-a descris pe Clinton ca fiind primul președinte postmodern, își încheia articolul prin observația următoare: „Ceea ce zguduie acum America nu este o poveste despre sex și politică; e mai degrabă o confruntare monumentală între două viziuni opuse ale lumii“. Francis Schaeffer prezicea în cartea sa „Poluarea și moartea omului (1970) influența predominantă a panteismului la sfârșitul secolului XX. Os Guinness, tot din Elveția anunțase și el în 1973 că religiile orientale se vor găsi în sânul creștinismului la sfârșitul secolului ca o nouă formă a gnosticismului străvechi.

Trăind în epoca postmodernă, suntem martori în Statelor Unite ai reîntoarcerii păgânismului sub o formă virulentă și globalizantă. Reapare astfel o dată în plus pe scena istoriei adevăratul conflict milenar între urmașii șarpelui și ai femeii, dar într-o manieră cât se poate de străvezie. Intrăm, spun acei „guru“ ai New Age-ului, în epoca Vărsătorului; lăsăm în urmă epoca Peștilor, termen care, aflându-se la singular în engleză, reprezintă simbolul creștin al peștelui și, prin urmare, sfârșitul erei creștine. Ceea ce teologii reformați au numit întotdeauna Antiteza constituie, pare-se, programul teologic al viitorului imediat. Precum a spus într-atât de just teologul olandez Abraham Kuyper, cu un secol în urmă, în timpul unei conferințe numită „The Stone Lectures“, la Princeton: „Să nu uităm că mereu a existat contrastul fundamental și va exista până la sfârșit: creștinismul și păgânismul, idolii și Dumnezeu cel viu.“ Ce potrivită lozincă pentru zilele de azi!

(Peter Jones a fost profesor de Noul Testament la Facultatea liberă de teologie reformată din Aix-en-Provence, din 1974 până în 1990. Actualmente este profesor la Westminster Seminary of Escondido, California.)

Întrunirea de primăvară de la Detroit - 2005

Într-o atmosferă de primăvară sufletească, între 28-30 mai 2005 a avut loc la Detroit MI, Conferința de primăvară a Bisericilor de pe partea de EST a Statelor Unite și Canadei.

Întâlnirea a fost găzduită cu multă dragoste și ospitalitate de cele două Biserici Baptiste păstorite de frații Sorin Covaci și Cornel Drăgoi. Tema Conferinței a fost: **PUTEREA ÎNVIERII** (Filipeni 3:10-11). Au participat peste 600 de persoane la fiecare serviciu de închinare.

Pe tot parcursul sărbătorii a fost simțită din plin puterea învierii Domnului Isus. Fiecare predică, mesaj, poezie, cântările corului și ale fanfarei, purtau amprenta acestei puteri. Din România am avut ca musafir pe fr. pastor John Chiforean din Timișoara. Cuvântul lui Dumnezeu a fost „Vestit cu multă putere și dragoste de frații păstori: Pit Popovici, Valentin Popovici, Teofil Cocian, Marc Hobafcovici, Tudor Sandu Pesel, George Dancea, Simion Plăcintă, Dumitru Toderic. Fr Ioan Păsui și Cornel Drăgoi au condus Biserica la momentul de închinare, iar fr. Sorin Covaci și Viorel Clintoc au coordonat serviciile. În timpul zilei au avut loc lucrările conferinței, iar seara s-a ținut serviciu. În timpul

lucrărilor au fost prezentate salutări și informații de la Biserici. Ne-am bucurat de cei care se bucură și am simțit durerea cu cei care trec prin încercări, rugându-L pe Domnul Isus să se îndure și să-i întărească.

Tineretul a avut o frumoasă părtășie cu fr. Nicolescu Pavel și un bogat serviciu pentru slava Lui Dumnezeu. Fr. Marc Hobafcovici a prezentat lucrarea misionară, identificând zonele cu potențial de plantări de noi puncte de misiune. Au fost comunicate propunerile fraților de pe partea de Vest, legate de lucrările Congresului, s-a propus ca fiecare membru din Asociație să susțină lucrările Asociației cu un dolar pe lună, pentru acoperirea cheltuielilor legate de ținerea Congreselor, revista Luminătorul, plantarea de noi biserici,

deplasările comisiei de sfătuire și disciplină, misiune și alte cheltuieli. În general aceste propuneri au fost acceptate și de frații de pe partea de Est. Rămâne ca la Convenția Asociației de la Florida să se finalizeze măcar o parte din aceste proiecte.

Rugăm pe Bunul Dumnezeu, să ne călăuzească prin Duhul Sfânt să ajungem, cu orice chip dacă vom putea, la Învierea din morți.

Cu dragoste în Christos Domnul, Viorel Clintoc.

Principiul consacrării

Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Christos Biserica - Efes. 5:25.

Iubirea este un act al voinței.

Am citit într-un articol de ziar: „Dragostea este ... o tandrețe inexplicabilă“. Și în altă parte: „Dragostea este ... un lucru foarte mare!“ Și încă: „Dragostea este un foc care ne cuprinde pe negândite și care se stinge pe neașteptate“ sau „Dragostea este o foame hormonală niciodată saturată“.

Așa să fie? Nu!

Dragostea, adevărata dragoste, este altceva, cu totul altceva, mult mai mult decât un sentiment trecător sau decât o pornire instinctuală a trupului.

Sentimentele se schimbă și instinctele amorțesc cu timpul. Dragostea însă trebuie să dureze, să rămână cu noi și, mai ales, să crească. Altfel, trăirea laolaltă devine o obligație, iar nedespărțirea ... un coșmar cotidian.

A iubi este un derivat al verbului

„a voi“; înseamnă a dori cu orice chip fericirea celuiilalt și a te preocupa fără odihnă ca el să ajungă la fericire.

Chiar și atunci când sentimentele cedează, voința de a iubi rezolvă toate problemele.

Un soț iubitor caută bucuria și folosul soției sale, el vrea să o știe fericită, liniștită și împlinită, atât din punct de vedere fizic și psihic, cât și duhovnicesc.

Mi-au trebuit ani de zile ca să mă conving pe mine însumi că dragostea nu depinde în primul rând de „celălalt“, ci de mine însumi. Astăzi știu că nu ține decât de mine să-mi iubesc din toată inima soția pe care în mod deliberat mi-am ales-o; s-o iubesc întotdeauna și necondiționat, nu pentru că ea ar răspunde iubirii mele, ci pentru că eu vreau s-o iubesc și m-am angajat înaintea lui Dumnezeu ca să-i asigur fericirea.

Atunci când un bărbat cere mâna celei care îi va deveni apoi tovarășă de viață, el se angajează moral să o iubească întotdeauna, cu slăbiciunile și calitățile ei, și chiar cu capriciile ei. Datoria de a iubi vine dintr-o poruncă biblică adresată bărbatului, o poruncă fără clauze secundare. Nicăieri nu este scris: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele ... numai când ele merită dragostea voastră“ sau „bărbaților, iubiți-vă nevestele numai atunci când ele sunt drăguțe cu voi și când acceptă cu plăcere să vă asculte; iubiți-le numai după ce își vor cere scuze și doar după ce își vor lua angajamentul să se schimbe“.

Dragostea soțului pentru soție trebuie să fie o dragoste necondiționată, asemănătoare întocmai cu dragostea Domnului Isus față de Biserica Sa. Mântuitorul „S-a dat pe Sine însuși pentru ea“ (Efes. 5:25). Atunci când alții îi luau hainele cu sila și L-au atârnat pe cruce, El a acceptat de bună voie sacrificiul: „Eu Îmi dau viața. Nimeni nu mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine“ (Ioan 10:17-18).

A iubi înseamnă a te dăruie pe tine însuși. Ca să citez un alt autor: „A iubi înseamnă a ieși din mine însumi, a căuta să mă apropi de celălalt, a căuta să-l conving că nu-

mi este indiferent și apoi a face totul pentru a-l scoate din singurătate, unindu-l cu mine. De aceea, în viața de familie, dragostea soției nu poate fi decât un răspuns la inițiativa de iubire a soțului ei“.

După o viață de familie de aproximativ 20 de ani, un soț mi-a spus cu răceală: „Nu mai simt nimic pentru soția mea. N-am nimic să-i reproșez, dar pur și simplu nu o mai iubesc“.

Îmi vorbea de parcă dragostea ar fi fost pentru el un obiect pe care îl pierduse din greșeală și căruia nu-i mai da de urmă, o substanță miraculoasă, care s-ar fi evaporat fără ca cineva să fie vinovat pentru aceasta. Și, vai, cât de vinovat era el pentru tot ceea ce i se întâmplase!

Iată ce le spune Biblia acelor pretinși „nevinovați“:

„Ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi“ (Apoc. 2:4-5).

Altfel spus, dragostea nu se poate pierde, ci ... se părăsește. Eu sunt vinovat dacă nu mai iubesc sau chiar dacă iubesc mai puțin ca altădată.

Iubirea este o plantă delicată, care, dacă nu crește, se ofilește și moare.

„Întoarce-te la faptele tale dintâi“. Gândește-te la perioada logodnei și la luna de miere. Poți spune că ai și astăzi aceeași iubire, că îți dai aceeași osteneală ca să-i plăci partenerului tău? Nu cumva te-ai „maturizat“ și ai ajuns să consideri „caraghioase“ declarațiile fierbinți de dragoste?

Cât nu este încă târziu, întoarce-te la „faptele tale dintâi“. Se poate ajunge să fie „prea târziu“?

Da, din păcate se poate. Omul nu poate trăi fără dragoste. Soțul indiferent, de care v-am vorbit, ajunsese de fapt într-o astfel de situație. În inima lui intrase deja o „altă“ femeie.

Iată ce spune Biblia:

„Cât pe ce să mă nenorocesc în mijlocul poporului și adunării!”

„Bea apă din fântâna ta și din izvoarele puțului tău. Ce, vrei să și se verse izvoarele afară? Și să-ți curgă râurile în piețele de obște? Lasă-le să fie numai pentru tine și nu pentru străinii de lângă tine. Izvorul tău să fie binecuvântat și bucură-te de nevasta tinereții tale. Cerboaică iubită, căprioară plăcută; fii îmbătat tot timpul de drăgălășeniile ei!”

„Și pentru ce, fiule, ai fi îndrăgostit de o străină, și ai îmbrățișa sânul unei necunoscute?” (Prov. 5:14-20)

Bărbați creștini, nu vă mai chinuiți zadarnic să găsiți mijlocul pentru a vă „reîndrăgosti” și nu vă mai întrebați platonice dacă ceea ce simțiți astăzi pentru soțiile dumneavoastră mai poate fi numit pe drept cuvânt, „dragoste”. Preocupați-vă mai degrabă să știți

dacă acum sunteți la fel de hotărâți ca și altădată să le faceți bucurie, dacă vă mai preocupă la fel de mult dorințele și plăcerile lor? Pe scurt, fiți gata să le înconjurați iarăși cu atenție și cu gingășie, întreținând în dumneavoastră o iubire autentică, căreia i se va răspunde apoi pe măsură.

Sentimentele sunt sclavele voinței noastre. Faceți mai întâi „faptele iubirii” și sentimentele nu vor întârzia să apară.

La rândul vostru, soțiilor, fiți gata să iertați și să uitați tot trecutul, nemaifăcând din el un pretext ca să vă îndoiiți de viitor. Încredințați-I lui Dumnezeu ceea ce nu-ți place la soțul tău: egoismul lui revoltător

și lipsa lui de atenție. Acceptă apoi hotărârea lui sinceră de a se schimba. Împreună cu el și la fel de hotărâtă ca și el, străduiește-te să înveți cum să vă faceți fericiți unul pe celălalt. Nu vei avea decât de câștigat.

În căutarea „idealului”!

Multe căminuri sunt doar niște magazii de „idealuri” ajunse cioburi. În locul iubirii fierbinți de altădată, soții au ajuns doar la un fel de conviețuire de compromis. Dezamăgirile și certurile au așternut peste sentimente un strat gros de praf. Cine va face curat și va reda trăirilor sclipirile de altădată?

Hai să stăm puțin de vorbă sincer: „Ești la fel de îndrăgostit de partenerul tău ca în perioada logodnei?” Dacă, nu, atunci cine este de vină? Oare „baiul” nu este la tine?

Îți propun să citești o predică de nuntă pe care o recomand tuturor „nemulțumiților”. Lasă-ți inima deschisă pentru ca Duhul Sfânt să folosească mesajul ei pentru „limpezirea” ta.

Acceptarea partenerului oferit de Dumnezeu

La vârsta când începea să învețe viața, fiica mea cea mare, Christine, se poticnea în numirea tuturor gradelor de rudenie din familia noastră cea mare. I-a trebuit un timp îndelungat până ce să accepte că bunicul avea dreptate: tatăl ei era într-adevăr și fiul lui. De obicei, Christine nu renunța prea bucurăoasă la ceea ce era al ei, spunând: „Ba nu, e tatăl meu și e fiul meu; nu e al tău!”

După o vreme deci, începuse să realizeze deosebiriile dintre diferitele grade de rudenie. Într-o după-amiază, când Dana, soția mea, tocmai venise de la servicii și ne aflam toți trei în casă, Christine a spus de la sine, ca și când ar fi vrut să mai verifice o dată corectitudinea celor învățate: „Mama, el e tatăl meu și e ... hoțul tău, nu-i așa?” Spre uimirea și nemulțumirea ei, am izbucnit amândoi în râs.

Situația aceasta amuzantă poate să ne servească drept punct de plecare în incursiunea noastră în universul familiei.

Cu cine ne căsătorim noi de fapt? Cine-i om cinstit și cine-i „hoțul” ?

În capitolul 2 din cartea Genezei, Dumnezeu promite omului că îi va face „un ajutor potrivit”. Nu unul frumos, nici unul foarte deștept, nici măcar unul bogat. Doar atât: un ajutor potrivit. De ce atunci sunt atâtea tensiuni și frecuşuri între soț și soție? Cum se face că majoritatea dintre noi avem problemele noastre când este vorba să-l acceptăm pe celălalt așa cum este el, fără a încerca să-l schimbăm după gustul nostru? Ce se întâmplă de fapt în universul acesta delicat și complicat al căsătoriei?

Să încercăm împreună să găsim câteva răspunsuri la întrebarea: „Cu cine te căsătorești?”

Iată trei răspunsuri distincte:

Cu „omul idealurilor tale”

Acesta este chipul iluziilor și produsul basmelor auzite în copilărie. Din cea mai fragedă pruncie noi începem să ne țesem imaginea fantasmagorică a unui partener ideal, fără cusur și fără asemănare. „Făt Frumos și Ileana Cosânzeana” sunt mirajele care ne aprind imaginația. Fiecare dintre noi intrăm în adolescență cu niște tipare pe care ni le-am stabilit singuri în mintea noastră. De aceea prima noastră iubire, prima îndrăgostire este de fapt o îndrăgostire de noi înșine, de produsul imaginației noastre. Apoi, vom umbla pretutindeni căutând să identificăm acea persoană perfectă, pe care o cunoaștem atât de bine, că doar am creat-o noi înșine în mintea noastră.

Căutările sentimentale din adolescență nu sunt altceva decât încercări de a fixa acest personaj al imaginației pe chipul unor oameni reali din anturajul nostru.

Vai de ei! Ei nici nu știu că noi nu-i iubim de fapt pe ei, ci pe „altcineva” de care ei n-au nici cea mai vagă idee. Ei nu știu că îi confruntăm mereu cu noi înșine, cerându-le cu disperare să fie ceea ce nu sunt și nici nu vor putea vreodată să fie. Crezând că-i iubim pe ei, noi ne iubim de fapt pe noi înșine.

Cu „omul real de lângă tine“

Iluziile sunt condamnate să nu trăiască mult. Curând, bate miezul nopții pentru toate „cenușăresele“ și pentru toți „prinții“ din poveștile copilăriilor noastre. Ne trezim atunci lângă niște „necunoscuți“ reduși la dimensiunile realității. Este ceasul deșteptării din visare, ceasul spulberării iluziilor. Unii nu-l acceptă, și preferă să se refugieze într-o perpetuă continuare a copilăriei, luptând mereu să îl îmbrace pe cel de alături în costumele imaginațiilor lor de basm. Alții acceptă realitatea ca pe un șoc dureros. Reacția lor este „panica“: „M-a înșelat, nu era el cel așteptat de mine. Impostorul, prefăcutul, m-a păcălit în tot timpul logodnei!“

Criza se sfârșește uneori în divorț. Alteori fata se întoarce pentru o vreme ... la mama. De cele mai multe ori însă, situația se acceptă ca atare, perspectiva petrecerii restului vieții lângă „acest necunoscut“ rămânând să plutească deasupra, asemeni unui coșmar nedorit, dar ... suportabil.

Când am explicat aceste realități unui grup de fete cu care călătoream în aceeași mașină spre una dintre taberele de vară ale tineretului, am fost surprins de reacțiile lor violente: „Nu se poate să fie așa! Nu se poate să nu existe persoana aceea pe care o așteptăm cu atâta anticipație! Dacă nu există „el“, atunci mai bine să nu ne mărităm niciodată!“

Adevărul e că vina nu este a celui cu care ne căsătorim, ci a noastră! Se cuvine ca să ne pregătim pentru căsătorie, nu citind basme cu Feți Frumoși și Ilene Cosânzene, ci așteptând și crezând în înțelepciunea planurilor pe care le are Dumnezeu pentru viața noastră. Se poate să te căsătorești ...

Cu „omul pe care ți-l oferă Dumnezeu“.

Dumnezeu a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur. Am să-i fac un ajutor potrivit“. Nu „cel mai frumos“, nu „cel mai deștept“, nici măcar „un ajutor sănătos“, ci doar atât: „un ajutor potrivit“.

Numai Dumnezeu știe ce ți se potrivește. Numai El poate să

croiască un om al cărui caracter și personalitate să te completeze.

La sfârșitul unui curs despre „cunoașterea voii lui Dumnezeu“, un bătrân și poznaș profesor și-a întrebato elevii: „Pentru data viitoare aveți o temă specială: fiecare va trebui să scrieți pe hârtie ce vreți să vă dea Dumnezeu în viață. Scrieți totul. Chiar dacă aveți nevoie de un caiet de 100 de pagini, scrieți tot ce vă dorește inima și mintea.“ Peste o săptămână erau iarăși împreună și profesorul le-a spus: „Văd că ați lucrat mult și sunt gata să strâng toate caietele. Vreau însă să vă întreb ceva înainte

de a le strânge: „Ce preferați? Să iau caietele voastre și să le păstrez ca pe o mărturie a ceea ce ați cerut voi de la Domnul și să-l rugăm să facă exact după dorințele voastre, pornite din mințile voastre limitate, sau preferați să renunțați la toate cererile voastre și să ne rugăm cu toți astăzi o singură rugăciune: „Doamne, făcă-se voia Ta“? Cum vreți, să vă dea ce credeți voi că ar fi bine sau să vă dea ceea ce știe El că este mai bine?“ „Acesta este examenul vostru la clasa mea. Și nu numai la clasa mea, ci la clasa „vieții“.

Nu este greu de bănuț că, unul după altul, toți studenții au băgat caietele în bancă și s-au aplecat împreună pe genunchi ca să se roage. Venise timpul când peste clasa aceea adia o boare sfântă și-un susur duios, din care se deslușea clar un singur cuvânt: „Ghetsimane“. Locul acceptării și supunerii.

Metoda după care lucrează Dumnezeu nu este numai diferită de a noastră, ci și mult „mai bună“. Pentru cel ce are înțelepciunea să

accepte darul oferit de Dumnezeu în căsătorie, va urma întotdeauna o binecuvântare cerească. După o vreme, mai scurtă sau mai lungă, vom ajunge să ne dăm seama că Dumnezeu a avut dreptate!

Încet, încet, vom descoperi în „omul de lângă noi“ calități ascunse, nebănuite, sclipiri de diamant nevisate și neimaginabile. Un farmec nou va însoți atunci căsnicia noastră.

O continuă aventură în doi ne va fi umblarea, descoperind mereu că iubirea țese punți trainice spre zări de împliniri desăvârșite și spre maturizări nevisate.

Nu, căsnicia nu trebuie să fie un coșmar sau un compromis sărăcăcios între vis și realitate. Dumnezeu vrea să ne dea o „realitate“ plăcută. Cine crede în Dumnezeu și-L așteaptă în hotărârile Lui, va avea cu siguranță parte de fericire.

Cu Dumnezeu toate lucrurile sunt frumoase.

Cum vreți să fie căsnicia voastră? Cine acceptă ceea ce vrea să ne dea Domnul va avea parte de fericire. Iar căsnicia lui, ca și iubirea divină va fi: „Mai dulce din an în an!“

Prima judecată prin care vom trece când vom sta înaintea Domnului va fi ca să dăm socoteală de felul în care ne-am purtat cu „omul“ pe care ni l-a încredințat El prin căsătorie.

Ceea ce suntem noi în realitate se vede cel mai bine în influența pe care am exercitat-o asupra celor care ne-au stat cel mai mult în apropiere. Nu în zadar se spune că: „Cel mai greu este să fii pocăit la tine acasă“. Dacă vrei să știi cum stai cu pocăința, nu-i întreba pe cei de la biserică, ci stai de vorbă sincer cu partenerul tău de viață.

Ai fost o binecuvântare pentru celălalt? Nu uita că vei răspunde în fața lui Dumnezeu de felul în care te-ai purtat în viața de căsnicie.

Nimeni nu poate fi o binecuvântare pentru lume sau pentru biserică, dacă n-a reușit mai întâi să fie o binecuvântare pentru cei din propria lui casă!

RADIO „VOCEA EVANGHELIEI“ - TIMIȘOARA

REPORTER - IOAN CIOBOTĂ

Romeo Bistreanu - medic chirurg.

Reporter:

- Romeo, de multe ori, prin metode chirurgicale se poate extrage din trupul omului ceea ce este rău. Tu ai fost supus la o altfel de „operație chirurgicală“, în care, prin puterea Duhului Sfânt, prin puterea lui Dumnezeu, s-a extras din sufletul tău ceea ce a fost rău și s-a pus acolo dragostea și pacea lui Dumnezeu.

Dar mai înainte o prezentare scurtă. Te-ai născut în 1975 la Târgu Jiu, iar în 1999 puțin înainte de sfârșitul mileniului, ai absolvit Facultatea de Medicină din Timișoara. În ultimii 4 ani de facultate ai fost coleg cu soția ta, Luana.

Cum s-a întâmplat această transformare din viața ta, această schimbare, un alt fel de chirurgie?

Romeo Bistreanu:

- Sunt singur la părinți, am crescut într-o familie tradițional ortodoxă română, în care de mic am fost învățat conform spiritului vremii ateiste că nu există Dumnezeu și că tot ceea ce facem noi, reușim prin forțe proprii. Lucrurile acestea mi s-au confirmat în bună parte prin faptul că mă descurcam destul de bine la școală, iar biserica o vedeam pe atunci ca fiind locul unde se desfășoară ceremonii legate de naștere, cununie, moarte, iar unii oameni care merg constant la biserică sunt cei care sunt slabi și nu pot să reușească în viață prin forțe proprii.

Reporter:

- Iar unele servicii pe care le oficiază biserica se aplică și celor care au trecut prin mâna unor

chirurghi. Sper ca sintagma: „operația a reușit, pacientul a murit“ să nu aibă niciodată legătură cu tine.

Romeo Bistreanu:

- Să sperăm că este o sintagma apusă, neadevărată și că nu o vom mai întâlni în chirurgie.

Deși pe vremea aceea aveam bune rezultate la școală și pot să zic că eram printre primii, nu întotdeauna reușeam să-mi ating scopurile doar prin muncă cinstită, prin învățătura de zi cu zi și ajunsesem la concluzia că pot să fac și unele compromisuri pentru a atinge un scop bun, pentru a lua o notă bună, pentru a-mi mulțumi părinții, pentru a obține aprecieri din partea rudelor, a prietenilor și astfel am ajuns la concluzia că scopul scuză mijloacele.

În facultate, la începutul anului 6, Luana, prietena mea de atunci, actuala mea soție, m-a înduplecat să merg la un film care se numea „Viata lui Isus“. Auzisem despre Isus, știam câte ceva din tradiția populară, dar nu eram convins că este într-adevăr ceva real, ceva adevărat.

Mai degrabă credeam că e legendă, o poveste în care e frumos să crezi pentru că ajută sufletul să se purifice. Știam cum sunt obiceiurile de Paști, de Crăciun. Mai ales după '89 toată lumea era mult mai pioasă cu aceste evenimente, mergea foarte multă lume la biserică.

Reporter:

- Brusc, după '89, toată lumea și-a tras o palmă peste frunte și și-a spus: fantastic, există Dumnezeu!

Romeo Bistreanu:

- Românului îi place să considere că există Dumnezeu atunci

când vede că este scos dintr-o încercare, dintr-o treabă dificilă.

Așadar, eram în anul 6, am mers cu Luana la acel film și după aceea am fost contactat de câțiva tineri care mi-au propus să avem o discuție și să vedem de fapt cine este Christos, cine a fost Isus Christos?

Eu am căutat să înțeleg atunci logic și argumentat de ce este Isus Christos Fiul lui Dumnezeu și care sunt dovezile pentru aceasta?

În urma unei astfel de discuții am ajuns la concluzia că Dumnezeu a iubit lumea, L-a dat pe singurul său Fiu să moară pentru păcatele omenirii, iar dovada faptului că El a fost Fiul lui Dumnezeu este însuși faptul că El a înviat și El este acum viu.

Nici un alt Dumnezeu sau nici o alta formă de divinitate nu poate fi comparată cu Isus. De ce?

Pentru că Isus este acum viu. Te poți duce la mormântul lui Buda, te poți duce să te închini în alte locuri, dar la mormântul lui Isus nu te poți duce pentru că Isus este sus, e viu, e la dreapta Tatălui, nu-i poți găsi acolo rămășițele.

Reporter:

- Mormântul gol a lui Isus este una dintre dovezile cutremurătoare care vorbesc fără nici un sunet, fără nici o vorbă, pentru toată omenirea.

Locuitorul aceluia mormânt este de fapt viu.

Romeo Bistreanu:

- Aveam să fiu impresionat de altfel și de viețile schimbate ale ucenicilor Săi, care înainte de

continuare în pag. 23

Perspective profetice

Chuck Missler, unul din teologii americani pasionat de profetologie, întreține un „site“ de Internet unde urmărește zece mișcări mondiale care prevestesc apropierea venirii Domnului.

Site-ul se numește „Koinonia“ și poate fi accesat la adresa: <http://www.khouse.org/strategictrends/>

Vom prelua aici articole pe care le socotim de interes general pentru noi toți.

1. Arme de distrugere în masă	Mat. 24:22
2. Pericolul Islamic	Dan. 11
3. Bătălia pentru Ierusalim	Zah. 12; Luca 21
4. Invazia lui Magog	Ezech 38, 39
5. Apariția superstatului european	Dan. 2:7
6. Ridicarea Chinei	Isaia 49; Apoc. 19
7. Plăgi biotehnice globale	Apoc. 6:8
8. Religia ecumenică	Apoc 13, 17, 18
9. Guvernul mondial	Apoc. 13
10. Rolul Americii	2 Cron 7:14

Vom căuta să păstrăm numerotarea aceasta și vom identifica specificul unei știri după numărul perspectivei profetice în care se încadrează.

Cu prudența recomandată în astfel de îndeletniciri, vom parcurge împreună studiile acestui om de excepție.

Este religia globală deja o realitate? Cartea „False Dawn“ dezvăluie adevărul despre o mișcare puternică și secretă care încearcă să întemeieze tocmai o astfel de religie.

Ce au în comun George W. Bush, George Soros, Sun Myung Moon și Dalai Lama?

Toți și-au dat suportul pentru Inițiativa Religiiilor Unite. Ce este această inițiativă? Conform autorului cărții „False Dawn“ ea este o amenințare cruntă la adresa creștinismului și a suveranității naționale.

Mișcarea interconfesională a debutat în anul 1893 la Chicago când a fost instituit „Parlamentul mondial al Religiiilor“ și a parcurs de atunci un drum foarte lung. Cu toate că activitățile ei sunt necunoscute publicului larg, această inițiativă reprezintă latura spirituală a mișcării mondiale pentru „Un guvern mondial“ și pentru globalizare.

Inițiativa Religiiilor Unite este cea mai recentă și mai ambițioasă acțiune a acestui for mondial. Ea a fost

fondată de William Swing, un episcop anglican din California.

În cartea „False Dawn“, domnul Penn, un catolic ex-marxist, documentează foarte complet istoria, activitățile și crezul organizației Inițiativa Religiiilor Unite și ale aliaților ei globaliști: grupurile de interes financiare și politice.

Inițiativa interconfesională nu mai este de mult o ambiție a unui grup minuscul de visători idealști cu viziuni grandioase pentru civilizația contemporană. Printre membrii ei de azi se numără personalități dintre cele mai marcante de la miliardarul George Soros la presedintele George W. Bush, de la extrema dreaptă a lui Sun Myung Moon la extrema liberală a teologului catolic Hans Küng, și de la Dalai Lama la liderii bisericilor validate de guvernul Republicii Populare Chineze.

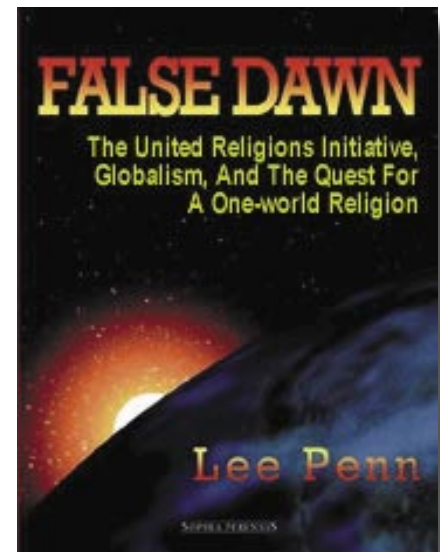
Mișcarea se bucură astăzi de suportul „globaliștilor“ care intenționează să transforme lumea într-un sat comun, cu obiceiuri și idealuri unice.

Pentru atingerea scopurilor lor, inițiatorii acestei mișcări au declanșat o serie de „evenimente“ și de „reinterpretări“ prin care să zguduie convingerile religioase și sociale tradiționale și să le înlocuiască cu o mitologie și mistică nouă. Se vorbește din ce în ce mai mult despre o spiritualitate a pământului care să se alinieze cu forțele spirituale ale universului.

Până și fostul lider sovietic, Mihail Gorbachev, vorbește astăzi despre necesitatea unor schimbări majore în conștiința națiunilor. Asistăm la o erodare a suveranităților naționale și a tradițiilor religioase locale în favoarea unor forme noi de conștientizare a „binelui comun“. Formarea Europei Unite este una din cele mai mari realizări ale acestei inițiative de globalizare. Dușmani tradiționali ca Franța și Germania, Italia și Spania s-au unit economic și politic lăsându-se cucerite fără să tragă macăr un singur foc de armă. Peste toți și peste toate se întinde acum plasa paralizantă a „unirii spre mai bine“ și spre o mlăștinoasă realitate din care nici un singur stat nu se va mai putea smulge.

Autorul cărții „False Dawn“, Penn explică:

„Metafizicianul francez Rene Guenon, vorbește în lucrarea „The

Reign of Quantity and the Signs of the Times“ (Domnia cantității și semnele vremii) despre atacul unor „anti-tradiții“ (forțe ale materialismului și

ale secularismului) care au zdruncinat credința maselor în religiile tradiționale și pășesc acum într-o a doua fază a atacului și anume propovăduirea unor „neo-tradiții“ (o inversare satanică, o perversiune a adevăratei spiritualități) care va pava calea lui Antichrist.

În faza „anti-tradițiilor“ ideologia curentului globalist atacă fațiș credința și spiritualitatea tradițională, iar în faza „neo-tradițiilor“ ei oferă maselor melancolice subsitutele unor imitații jalnice sub care se ascunde o spiritualitate care îndobitocește și subjugă.

Omul nu poate trăi fără religie, căci ea răspunde foamei după spiritualitate născute din verticalitatea transcendentă a ființei umane. Pentru a-i aduce pe cei mulți sub dominația lor, mondialisții le pulberă mai întâi oamenii

încrederea în izvoarele creștinismului tradițional și îi călăuzește apoi la apele mortale ale izvoarelor otrăvite.

A trecut multă vreme de când a scris Rene Guenon. Ceea ce se întâmplă în jur nu face decât să confirme adevărul pronosticurilor lui clarvăzătoare. Ștergerea liniilor de demarcație din moralitatea tradițională, confuzia care domnește în lumea sexelor, scandalurile fabricate în interiorul bisericilor și materialismul devorator de spiritualitate sunt deja printre noi.

„False Dawn“ trasează drumul acestor transformări și întrevește evoluțiile lor viitoare. Cu o intuiție aproape profetică, autorul cărții ne așează înaintea unei perspective foarte plauzibile pentru drumul pe care este dirijată societatea mondială din secolul XXI.

Unde alții răspândesc întunerecul, noi răspândim Lumina !

Colorado - 2005 - Tabăra Adolescenților

Umblă cu Dumnezeu

Ideia de umblare cu Dumnezeu este menționată în Scriptură de pe vremea lui Metusala, omul care a trăit cel mai mult (969 de ani): „După nașterea lui Metusala, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani; ...Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu“ (Genesa 5:22, 24). Apoi Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu. (Geneza 6:9)

Referitor la poporul Israel Domnul Dumnezeu își exprimă dorința de a umbla în mijlocul lor. În Leviticul 26:12 găsim: Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru, și voi veți fi poporul Meu.

Lucrarea realizată de Domnul Isus prin venirea Lui pe pământ, este oportunitatea ca Dumnezeu să coboare în noi, creatura lui Dumnezeu, și să umble cu noi.

Una din bucuriile ce ne așteaptă în ceruri este că acolo vom umbla împreună cu El, îmbrăcați în alb.

În Apocalipsa 3:4 cu referire la Biserica din Sardes, Domnul declară ceva valabil și pentru noi: „... ai (în Sardes) câteva nume, care nu și-au mănjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici“.

Conform Cuvântului lui Dumnezeu noi ne pregătim veșnicia aici pe pământ. Numai cei ce umblă cu Dumnezeu aici pe pământ vor umbla cu El și în ceruri.

Pentru a înțelege și reține mai bine ce înseamnă a umbla cu Dumnezeu mă folosesc de următorul acrostih: U, M, B, L, Ă.

Unire. Profetul Amos se întreabă: „Merg oare doi oameni împreună fără

să fie învoiați?“ (Amos 3.3). Umblarea pe pământ este realizată prin unitatea celor ce sunt în procesul umblării. Domnul Isus a exprimat necesitatea unității cu El pentru a trăi realitatea umblării cu El.

„Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduceți rod, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce mult rod; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.“ (Ioan 15.4-5)

În rugăciunea Domnului Isus din Ioan 17 El s-a rugat Tatălui:

„Mă rog ... pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.... Eu în ei, și Tu în Mine; – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine. (Ioan 17.20-23).

Meditare. Meditarea, meditația, adesea este greșit înțeleasă ca fiind ceva dificil, misterios, practicat ca un ritual de călugări izolați și mistici. Meditația este o gândire concentrată – o îndeletnicire pe care oricine o poate practica și folosi oriunde. În cazul în care sistemul digestiv funcționează normal, mintea noastră, a fiecăruia poate mânui până la 15.000 decizii pe secundă. Unde sunt îndreptate cele mai multe decizii ale minții noastre?

Când tu te gândești la o problemă tot timpul în mintea ta, aceasta se numește îngrijorare. Când tu te

gândești la Cuvântul lui Dumnezeu tot timpul acesta se numește meditație. Dacă tu știi cum să te îngrijorezi, tot așa tu trebuie să știi cum să meditezi! Tu trebuie doar să schimbi atenția de la problemele tale la versetele Scripturii. Cu cât meditezi mai mult la Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai puține îngrijorări vei avea.

Mintea noastră trebuie instruită să-și amintească de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu putem petrece ziua întreagă studiind Scriptura, dar putem gândi la ea în timpul zilei, amintindu-ne versete pe care le-am citit ori memorat și cugetând, meditănd asupra lor în mintea noastră.

Moise îi cere lui Iosua ca fiind obligatorie în umblarea cu Dumnezeu - cugetarea la Cartea Legii:

„Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale, și atunci vei lucra cu înțelepciune.“ (Iosua 1.8)

Psalmistul în umblarea cu Domnul prezintă necesitatea cugetării la Legea Domnului:

„Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși, și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori! Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului, și zi și noapte cugetă la Legea Lui!“ (Psalmul 1.1-2)

Bizuire. Omul în umblarea lui prin lume se bazează pe cineva sau ceva. Înțeleptul ne îndeamnă să ne bizuim pe Domnul: „Încredete în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El

îți va netezi cărările“. (Proverbe 3.5-6)

Psalmistul ne cere să ne bizuim pe Numele Domnului: „Unii se bizuiesc pe carele lor, alții pe caii lor; dar noi ne bizuim pe Numele Domnului, Dumnezeului nostru. Ei se îndoiesc și cad; dar noi ne ridicăm și rămânem în picioare“. (Psalmul 20.7-8)

Bizuindu-ne pe Domnul, de fapt îi predăm lui toate circumstanțele prin care trecem. Noi nu ne bizuim pe Domnul ca să ne meargă numai bine, pentru că El însuși ne-a spus că în lume vom avea necazuri. Nu demult am fost trimis în statul Conecticut, la Waterbury să cumpăr o mașină de șuruburi, a screw machine pentru „Benchmade Knife Company“, la o licitație organizată la închiderea și lichidarea unei fabrici de șuruburi.

Pe o autostradă, am avut până pe față dreapta. Am tras pe dreapta, am schimbat roata defectă cu roata de rezervă și am mers mai departe.

A doua zi, la licitație, mașina s-a vândut cu un preț de două ori mai mare decât era alocat în bugetul companiei noastre. Am venit acasă fără nici un rezultat pentru Benchmade Knife Co. În toate acestea, însă, am avut parte de prezența Domnului, și m-am bizuit pe El, că El controlează toate lucrurile în toate circumstanțele. Chiar am avut bucuria să-I spun Domnului: Doamne, relația noastră nu depinde de reușita ori de nereușita aparentă.

Lepădare. În umblarea prin lume noi trebuie să renunțăm la noi, pentru a fi alături de Cel cu care umblăm. Arătând cum să fie cel ce umblă cu El, Domnul Isus a spus-o direct: „oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu“. (Luca 14.33). Lepădarea este un proces care se realizează prin luarea crucii în fiecare zi. Crucea nu este suferința pricinuită de circumstanțele în care trăim. Crucea este procesul zilnic de lepădare, este răstignirea zilnică a trupului păcatului. Dumnezeu ne-a pus în familia bisericii, aici unde suntem mulți de diferite preferințe să învățăm lepădarea de sine. Petru ne spune: „Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug, orice

fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire.“ (1 Petru 2.1)

Lepădarea de sine este cheia în lucrarea de slujire și toți suntem chemați în lucrarea de slujire, la nivel de familie, biserică, societate. Umblarea cu Dumnezeu se realizează numai prin lepădare de sine.

Abundență. Umblare cu Dumnezeu dă naștere la abundență. Cuvântul ABUNDENȚĂ este definit ca și cantitate mare, belșug, bogăție. Există un verset pe care l-am luat ca bază în definirea abundenței, în contextul studiului Umblarea cu Dumnezeu și care efectiv a creat așa zisa Evanghelie a prosperității. „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui.“ (2 Petru 1.3-4). În El găsim TOT ce privește viața și evlavia. Conjunția ȘI ne obligă a trata aceste cuvinte împreună în ideea întregului, a TOT. Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit TOT în ce privește viața și evlavia. Nu numai în ce privește viața. Conform Dicționarului Biblic, cuvântul evlavie vine de la cuvântul Eusebeia, care înseamnă: „a privi în sus spre unicul și singurul Dumnezeu și a trăi viața în armonie cu El.“ Umblând cu El, în El găsim tot ce privește o viață trăită după principiile lui Dumnezeu, o viață trăită plenar, o viață din abundență.

Când vorbim de abundență trebuie să definim foarte bine termenul valoare. Atât de mare valoare are viața mea și-a ta că Domnul Isus și-a dat viața ca noi să avem viața. Viața în termenii valorii o definim corect numai în conexie cu evlavia. Viața este trăită în abundență, în umblarea cu Dumnezeu, ca o viață evlavioasă, o viață bazată pe principiile Scripturii.

Umblarea cu Dumnezeu pretinde unire cu El prin Isus Christos; meditare, cugetare continuă la Cuvântul Său; bizuire pe El, care niciodată nu ne înșală; în lepădare de noi înșine, pentru ca El să ne dea o viață plină de abundență, viață plenară trăită în principiile Scripturii.

În versuri ...

George Cornici

În versuri cânt iubirea
cea mai superbă floare
Mireasma ei pătrunde
în inimi simțitoare.

În versuri spun de Harul
nemărginit de mare
Ce milă răspândește
fiori și consternare.

În versuri pot cu farmec
să-ndemn la adorare
S-arăt la toți cărarea
ce scapă de frustrare.

Si câte se pot spune
în stihuri pentru suflet!
În rânduri cadente
ce dau sfintiri în umblet.

Despre al nostru Mire
și calea mântuirii
Dorința spre mai bine
în lumea răzvrătirii.

Și gânduri mai sublime
poți exprima în versuri
Vestind răscumpărarea
din negre universuri.

Căci în limbaj poetic
e-o dulce îndemnare
Spre piscul biruinței
spre loc de-ncununare.

În versuri grăitoare
găsești și-nviorare
Si afli mângâiere
la vreme de-ncercare.

În nopți de nedormire
la ora cea târzie
Să nu scăpați prilejul
de-a scrie-o poezie.

Mănăstirea Diavolului

(titlul aparține revistei „Ziua“)

Mănăstirea „Sfânta Treime“ din localitatea vasluiană Tanacu este pe cale să-și piardă menirea de lăcaș de cult și să devină cunoscută prin cruzimea și agresivitatea preoților și măicuțelor care slujesc în acel loc. Nimic nu pare a mai fi sfânt sau creștin la „Sfânta Treime“, totul semănând cu un platou pe care se turnează un film de groază cu preoți, măicuțe și exorcizări.

O tânără măicuță în vârsta de 23 de ani, Irina Cornici, a murit la mănăstirea „Sfânta Treime“, după ce a fost înfometată și legată cu lanțuri pe cruce de lemn de patru măicuțe și un călugăr. Cruzimea și violența pare a fi însă o caracteristică pentru mănăstirea vasluiană din Tanacu. Preotul care a ucis practic o tânără pentru a o „salva de duhurile rele“ se bucură în continuare de simpatia și protecția măicuțelor de la „Sfânta Treime“, care prin atitudinea lor devin părtașe la barbaria comisă. Nimănuși nu i se pare ceva ieșit din comun faptul ca un om să fie legat cu lanțuri, răstignit, înfometat și rănit. În viziunea măicuțelor totul nu este altceva decât o cale către purificarea și salvarea unor suflete. Chiar și cu prețul vieții acelui om care este supus unor asemenea ritualuri care nu au nimic de a face cu creștinismul sau cu lucrurile sfinte.

În viziunea acestora cei ce vor răul sunt organele de anchetă care cercetează crima și episcopul vicar al Episcopiei Hușilor care a venit să investigheze faptele comise de măicuțe și de preotul de la „Sfânta Treime“, ce ne aduc aminte de evul mediu.

Corneliu Bărlădeanu, episcopul vicar, a simțit pe pielea lui răutatea și violența care au pus stăpânire pe sfântul lăcaș. Acesta a fost la un pas de a fi linșat, ieri, în momentul în care s-a prezentat la „Sfânta Treime“ pentru a-l anunța pe preotul Daniel Petru Corogeanu că i s-a interzis să mai slujească, cel puțin până la finalizarea anchetei derulate de Poliție și Parchet. Violența a atins apogeul atunci când Bărlădeanu a vrut să-i ia preotului ucigaș Sfânta Evanghelie și Sfânta cruce.

Preotul barbar, oprit de la slujire

Episcopia Hușilor a decis în urmă cu două zile declanșarea unor cercetări proprii, în paralel cu cele efectuate de organele de anchetă, pentru a stabili împrejurările exacte ale producerii crimei. Rezultatele l-au determinat, ieri, pe episcopul Ioachim al Hușilor, să decidă că preotul monah Petru Daniel Corogeanu să fie oprit de la slujire. De asemenea, Episcopia a hotărât să ceară ca acesta să fie supus, alături de cele patru măicuțe, unui control psihiatric.

Trei zile de chinuri groaznice

Măicuța Irina Cornici, ajunsă la Mănăstirea „Sfânta Treime“ în urmă cu trei luni, a murit în chinuri groaznice, miercuri seara, după ce a fost ținută trei zile legată cu lanțuri pe o cruce de lemn, fără mâncare și cu un căluș în gură, de către preotul duhovnic al mănăstirii și alte patru măicuțe. Preotul Petru Daniel Corogeanu, de 29 de ani, a susținut în fața anchetatorilor că a recurs la această metodă pentru a scoate duhul rău din trupul tinerei măicuțe.

Sechestrată de patru măicuțe

Anchetatorii susțin că, în 10 iunie, Corogeanu, ajutat de alte patru măicuțe - Nicoleta Arcaleanu, în vârsta de 32 de ani, Adina Ciopraga, de 20 de ani, Elena Otelea, în vârstă de 23 de ani, și Simona Bardanas, de 21 de ani -, au sechestrat-o pe Maricica Irina Cornici într-o chilie, legând-o de mâini și de picioare cu sfori. În 13 iunie, din cauza manifestărilor violente ale tinerei, aceștia au legat-o cu lanțuri de o cruce de lemn și i-au pus un caluș în gură făcut dintr-un prosop. Irina a fost ținută pe cruce timp de trei zile, fără mâncare și într-un pridvor unde era foarte răcoare, ea murind în seara de 15 iunie.

Preotul a fost susținut și de maica Marta, de la aceeași mănăstire, care este convinsă că măsurile luate față de Irina au fost corecte. „Din cauză că era bolnavă la cap a trebuit să fie

ținută în chilie și pentru asta am mai ținut-o în chilie, după care am dus-o în biserică. Am început s-o tratăm așa, am zis că întâi cu rugăciuni, cu mila lui Dumnezeu, dacă nu se face bine o ducem la doctor și am încercat așa câteva zile și așa a fost voia lui Dumnezeu, că a decedat“, a declarat maica Marta.

Medicii spun că era schizofrenie

În ciuda declarațiilor date de preotul și de măicuțele de la „Sfânta Treime“, care au încercat să-și justifice fapta spunând că Irina era posedată și că au încercat salvarea ei, medicii au stabilit că aceasta suferea de fapt de schizofrenie. Personalul de la Spitalul Județean Vaslui susține că Irina Cornici, în vârstă de 23 de ani, a fost internată în data de 10 aprilie la Secția de Psihiatrie a spitalului, fiind adusă la camera de gardă de două măicuțe și de fratele tinerei. La internare, medicul de gardă a observat pe trupul fetei leziuni la încheieturile mâinilor, ale picioarelor și în zona cervicală, însă măicuța a fost externată la cererea fratelui ei. „În mod normal, un pacient diagnosticat cu schizofrenie trebuie ținut obligatoriu sub observație medicală“.

Fata a lucrat ca baby-sitter în Germania

Totuși, varianta prezentată de medici și de protopopul de Vaslui este infirmată de Ionel Brătianu, asistent social la Direcția pentru Protecția Copilului Vaslui. Acesta a declarat că Irina era echilibrată psihic și nu avea simptomele descrise de preotul Daniel Corogeanu. Brătianu a precizat că Irina a ajuns într-un centru de plasament din Bărlad la vârsta de trei ani, a absolvit liceul din Bărlad, iar apoi a lucrat în Germania doi ani, ca baby-sitter, având în grijă doi copii. „La plecarea din țară, ea a susținut un examen psihologic care demonstra că nu suferea de nici o afecțiune psihică și nici vorba despre schizofrenie, așa cum spunea preotul Daniel“, a declarat, citat de Mediafax, Ionel Brătianu, care a adăugat că tânăra

a decis să se ducă la o mănăstire anul trecut, în toamnă, când a ajuns la Tanacu.

BOR consideră fapta „abominabilă“

Purtătorul de cuvânt al Patriarhiei Române consideră că ceea ce s-a întâmplat la mănăstirea din Tanacu reprezintă o faptă „abominabilă“ și fără precedent în istoria monahismului răsăritean. Astfel, părintele Costel Stoica a precizat că Biserica Ortodoxă Română (BOR) respinge categoric asemenea practici pe care le consideră un foarte mare păcat. „Este gestul instabil al unui călugăr care a recurs la o practică barbară crezând că o poate vindeca pe călugăriță, procedeu care nu are nici o legătură cu tradiția și spiritualitatea monastică“, a spus părintele Stoica. Acesta a mai declarat că BOR își pune și problema modalității în care preotul și cele patru călugărițe ar putea fi recuperate.

„Nu este vorba de exorcizări“

Părintele Stoica a explicat că nu a fost vorba despre exorcizare. „Exorcizarea înseamnă, de fapt, molifta sau rugăciunea Sfântului Vasile, care i se citește, de regulă, în 1 ianuarie, persoanei care cere ajutorul lui Dumnezeu împotriva Diavolului, fiind citită fie în biserică, fie în casa credinciosului. Această moliftă poate fi făcută de orice preot. Din păcate, există slujitori ai BOR care încearcă să-și creeze o aură de mari exorcști, intrând în zona mercantilismului, a derizoriului și a spectacolului ieftin“, a spus părintele Stoica. El a precizat că, atunci când are informații despre asemenea practici, BOR dă sancțiuni care pot merge, în cazul „recidivării“, până la excluderea din rândul preoților.

Precedente la Tanacu

Se pare însă că măicuțele și preotul de la mănăstirea „Sfânta Treime“ nu sunt la primul caz de acest gen. Călugării unui schit din localitatea vasluiană Portari, care aparține tot de mănăstirea „Sfânta Treime“ și unde se află fratele măicuței Irina - călugărul Vasile, care a aflat despre moartea surorii lui chiar de la preotul Daniel, susțin că la Tanacu au mai avut loc exorcizări. Mai mult, potrivit declarațiilor acestora, slujbele de exorcizare au fost făcute după același ritual, dar cu persoane din afara mănăstirii. - *George Târâță*

Comentariu

Ităte ce scrie din România, Laurențiu Ghinghina:

„Mai întâi fac o remarcă referitoare la faptul că acum BOR acuză preotul și maicile de la mănăstire că ar fi complice la cele întâmplate! Episcopul vicar de Huși, Corneliu Bărlădeanu, cere o analiză psihiatrică a tuturor maicilor de acolo!!!! Dar tocmai BOR, prin toate cărțile publicate, prin toate predicile ierarhilor, pun pe primul loc între „virtuți“ „ascultarea necondiționată“ față de preot!!! Oricât de ciudat ar părea ce îți cere acesta!!! Patericele ortodoxe abundă de exemple de „mari duhovnici“ care își educă ucenicii cu tot felul de porunci stupide ... Deci călugărițele cu pricina nu au făcut decât să respecte directivele și învățăturile BOR ... Iar acum BOR caută să le scoată nebune ... Pe toate!

În plus, preotul în cauză a fost hirotonisit de un episcop! De două ori! Odată a fost făcut diacon, și apoi preot! La fiecare etapă se cer recomandări de la alți preoți, profil moral etc. De obicei aceste verificări preliminare au ca scop, în BOR, să fie prevenite „defecțiuni“, adică treceri la alte denominațiuni creștine ale preotului în cauză... Asta este frica cea mai mare a ierarhilor BOR!!! Poate să fie preotul în cauză curvar, bețiv, arghirofil (lacom după bani), murdar, să vorbească urât, dar să nu treacă la catolici, la evanghelici!!! Tocmai de aceea ritualul prin care respectivul devine preot include un jurământ de ascultare personală față de episcopul locului. Acest tip de jurământ este tipic tuturor regimurilor dictatoriale: germanii jurau credință lui Adolf Hitler personal în timpul Reichului nazist, românii jurau credință lui Nicolae Ceaușescu personal. Preoții orto din România jură credință personală și ei episcopului locului, nu lui Dumnezeu!!!

Și un alt amănunt ciudat: episcopul vicar susține că Episcopia Hușilor nici nu știa că ar exista acea mănăstire! Dar tot el spune că a venit acolo pentru

a lua antimisul (o pânză brodată, cu bucați de relicve de „sfinți martiri“ în ea, fără de care nu se poate face liturghia, după credințele ciudate ortodoxe), acest antimis fiind, zice episcopul singur, proprietatea Episcopiei, cu semnătura episcopului Hușilor pe ea!!! Cum a ajuns antimisul episcopiei la o mănăstire despre care episcopia nu știa? Mai mult, orice biserică ortodoxă nu poate funcționa dacă nu este mai întâi „sfințită“ de episcopul locului (deși episcopii orto spun că ei nu sunt

nici măcar mântuiți, darămite sfinți, ei pot sfinți!! Deci a fost o slujbă ortodoxă de sfințire, la care a participat un episcop de la Huși! De obicei această slujbă este un eveniment marcant, cu masă, cu slujbă de ore și ore, cu predici ale episcopului, în care feliicită comunitatea locală etc... Se mai lasă și cu cadouri pentru „prea sfințitul“... Și acum pauză, prea-sfințitul nu-și aduce aminte de nimic!!!! Nu a sfințit nimic, nu a dat nici un antimis, dar a trimis pe vicar să-și ia antimisul înapoi....

Ortodoxie totală!!! Adică ipocizie, minciună, obscurantism... Când au văzut cum a fost comisă o crimă în baza obscurantismului încurajat de ei prin Paterice, viețile sfinților, cărțile aiuritoare ale lui Cleopa Ilie, Ioanichie Bălan și alți călugări „deraiiați“ ținuți la loc de cinste de conducerea BOR, ierarhii ortodocși o dau la întors: „nici nu știam că există această mănăstire!“

Dar cine a sfințit biserică de acolo? Papa de la Roma? Cine l-a hirotonisit pe preotul ortodox Daniel Corogeanu, cel care recunoaște că a ținut-o legată pe Irina Cornici? Vreun pastor baptist ori penticostal?“

O problemă spinoasă cu mult mai multe întrebări decât răspunsuri ...

10 cenți ...

Aurelia Gabor

„Sunt doar una singură ! Dar sunt UNA ! Nu pot face totul dar, totuși, pot să fac CEVA !

Si, pentru că nu pot să fac totul, nu voi refuza, totuși, să fac CEVA–adică, CEEA CE VOI PUTEA FACE !“

În ziua aceea cenușie de aprilie, parcă toate îmi mergeau pe dos. Sectorul pe care îl serveam în restaurantul unde lucram era ticsit de lume, cu mesele supraocupate cu clienți care așteptau să fie serviți cât mai prompt și mai bine. „Am dori încă o cafea...“, „Ce-i cu ordinul nostru ? Așteptăm deja de 20 de minute !“, „Poți să ne aduci o cană de lapte pentru copil ?“

Răsufând adânc, mi-am dat la o parte părul ce-mi cădea pe ochi. Nu eram nici de două ore la serviciu și mă simțeam deja complet epuizată. Toate greutățile prin care am trecut în ultimul an, de când mi-a murit soțul pe neașteptate și am rămas văduvă, la 27 de ani, cu trei copii mici de crescut, mi-au năvălit deodată în minte, ca o obsesie. În plus, aveam o durere de cap puternică, ce încă nu cedase la cele două tablete de algocalmin pe care deja le luasem. Cum voi reuși să ajung la sfârșitul turei? M-am oprit pentru o clipă din alergare, uitându-mă peste mulțimea clienților, dorind să fac o apreciere a situației și să-mi stabilesc un plan de lucru, rezolvând ceea ce părea să fie mai urgent.

Atunci am observat-o !

Era așezată la o masă, într-un colț retras, încercând să treacă total neobservată. În fața ei, pe masa încă necurățată, se aflau vasele murdare de la clienții care ocupaseră masa înaintea ei. Părea să aibă în jur de 70 de ani, iar fața brăzdată de cute

și mâinile muncite, arătau că avea în urma ei o viață de muncă grea. Purta o pălărie demodată de paie și, de sub pardesiul maroniu, se zărea o rochie de bumbac vizibil învechită de atâta purtat. Nu era greu de observat că, pe fața acestei femei, era întipărită o tristețe adâncă.

M-am apropiat grăbită de masa ei, cerându-i scuze pentru dezordinea din fața ei. „Nu-i nici o problemă“ a spus ea, încercând să zâmbească, dar ochii i-au rămas în continuare triști.

A comandat doar un ceai. Am avut grijă ca măcar ceaiul să fie fierbinte și aromat. Când i l-am dus, i-am zâmbit, invitându-o să revină din nou, când restaurantul va fi mai puțin ocupat. Apoi, vocile ce mă chemau de la diferite mese, m-au obligat să mă depărtez de ea. Când mi-am aruncat din nou privirea spre masa ei, locul era gol. Femeia plecase. Întrebarea „Oare de ce o fi atât de tristă ?“ îmi stăruia în minte. Câteva secunde mai târziu, m-am auzit strigată. Uitându-mă în direcția de unde venea glasul, am zărit-o din nou, încercând să își facă drum spre mine, printre mesele ticsite. „Am ceva pentru tine“ a spus ea și, mi-a pus 10 cenți în mână, ca bacșiș, pentru că o servisem. Ea nu știa că, în acest restaurant, chelnerii râdeau de cei ce lăsau doar mărunțiș pe mese. „Știu că este puțin – a spus ea – dar am vrut să știi că am apreciat faptul că ai fost atât de atentă cu mine.“ În clipa aceea, mi s-a părut că simplul fapt că i-am mulțumit nu a fost suficient, așa că am mai adăugat: „Dumnezeu să te binecuvinteze !“ În clipa următoare, s-a întâmplat ceva cu totul neașteptat. Femeia mi-a luat mâna și a început să plângă, spunând printre lacrimi : „Doamne, îți mulțumesc. Tu știi câtă nevoie

aveam să știu că mai este un creștin pe aproape.“ Lăsând vasele și clienții pentru câteva minute, am condus-o la un scaun și am întrebat-o : „Spuneți-mi, doamnă, ce pot face pentru d-voastră ?“

Lăsându-și capul în jos, a început să vorbească. „Nu prea este mare lucru de făcut. Noi locuim la o fermă și soțul meu a fost adus aici în oraș la spital, pentru analize, pentru că se simțea foarte rău. A fost diagnosticat cu cancer la stomac și mâine va fi operat. Nu știu dacă va suporta operația, pentru că are 72 de ani și este foarte slăbit. Suntem căsătoriți de peste 50 de ani și mă tem că îl voi pierde. Nu cunosc pe nimenea în orașul acesta cu care să pot vorbi și locul acesta îmi pare atât de rece și neprietenos. M-am rugat ca Dumnezeu să îmi scoată pe cineva în cale, cu care să pot vorbi și cu care să mă pot încuraja.“ Se oprise din plâns și fața parcă i se mai înseninase. „Aproape că nu am îndrăznit să intru în acest restaurant pentru că mi s-a părut prea luxos. Dar trebuia să ies puțin afară din atmosfera aceea de spital. În timp ce așteptam să mi se aducă ceaiul, mă rugam Domnului Isus să-mi arate pe cineva, un creștin, așa încât să simt că nu sunt singură și că rugăciunea mea a fost ascultată.“

Încă ținându-i mâna, i-am cerut să îmi spună numele ei și a soțului ei și i-am promis că, timp de o săptămână mă voi ruga zilnic pentru ei amândoi. Zâmbind, de data aceasta cu toată fața, ea mi-a spus : „Te rog, fă-o. Numele lui este Matei, iar eu sunt Irina.“

Cu aceste cuvinte, ne-am despărțit. Ea a plecat, iar eu m-am întors la munca mea, plină de o energie nouă. Nu mă mai simțeam obosită absolut deloc iar durerea de cap îmi dispăruse complet. Deodată, orice solicitare a clienților prezenți în restaurant la ora aceea, îmi părea doar o plăcută conversație. Am înțeles că Dumnezeu a plănuit ca noi două să ne întâlnim și să ne ajutăm una pe cealaltă. Am fost foarte fericită să mă pot ruga pentru Irina și soțul ei. Iar ea, la rândul ei, mi-a dăruit cu mult mai mult decât 10 cenți !

(continuare din pag. 15)

înviearea Sa au fost cuprinși de frică, L-au părăsit, L-au trădat chiar. Dar după aceea ei au început o altă viață, au început o viață în care să-L vestească pe Isus cel viu, pe Isus cel înviat și au mers până la sacrificiul suprem. De unde înainte fuseseră atât de fricoși, acum au fost gata să-și dea viața pentru aceasta. Mi-am dat seama atunci că nu este o legendă, că Isus este într-adevăr, Fiul lui Dumnezeu și că trebuie să mă raportez cumva la El. Mi-am dat seama că și eu sunt păcătos, că am făcut multe compromisuri, că pentru mine scopul era important, mijloacele mai puțin și am ajuns, în urma unei îndelungi meditații, la a-mi recunoaște păcatele înaintea lui Dumnezeu și la a-L primi pe Isus în inima mea ca singura cale de împăcare între mine și Dumnezeu.

A fost un moment undeva în vara anului 1999, iar apoi am continuat să mă întâlnesc și să întrețin relații de prietenie cu tinerii din „Alege Viața“, cei care organizaseră proiecția filmului „Viața lui Isus“.

Am mers împreună la întâlniri săptămânale, la studii biblice, apoi într-un proiect de vară la mare și aveam să constat un lucru care îi unea pe toți și anume, credința în Isus. Și nu numai atât, dar am văzut la ei o altfel de viață, un altfel de mod de a te distra, un altfel de mod de a te raporta la cei din jur.

Lucrul acesta mi-a influențat mult viața, pentru că fără ei poate că m-aș fi îndepărtat de Dumnezeu. Dar mi-am dat seama că odată ce Christos a înviat, El a înviat și în inima noastră și omul vechi s-a dus.

Totul în inima noastră s-a schimbat și este nou.

Poate că a fost vorba de o intervenție chirurgicală, chiar dacă în timp foarte lent, dificil de închipuit într-o chirurgie reală, dar în care vechiul eu este înlocuit de Duhul Sfânt, de persoana lui Isus Christos și de Cuvântul lui Dumnezeu.

Reporter:

- Exact cum spune apostolul Pavel „Christos în voi naștejdea slabei“. Sunt aici fapte și întâmplări pe care nu le putem descrie și nu le putem înțelege din punct de vedere rațional pentru că este vorba de intervenția, de transcendența unei

alte lumi în lumea noastră. Lumea lui Dumnezeu intră în lumea noastră atunci când îi dăm voie. Când nu îi dăm voie lui Dumnezeu, intră singură, fără să ceară voie, lumea celui rău.

Romeo Bistreanu:

- Cred că de mare importanță au fost pentru mine momentele în care am încercat să studiez Scriptura, să înțeleg Cuvântul lui Dumnezeu. Foarte mulți au ideea preconcepută că Scriptura nu poate fi înțeleasă și că ea este accesibilă doar unor anumiți oameni, unor anumiți învățați, cărturari, preoți de seamă sau astfel de oameni.

Dar am văzut că dacă eu îl caut cu o inimă sinceră pe Dumnezeu și continui zi de zi să mă uit în Scriptură, să întreb pe cei care au studiat mai mult sau pe cei care trăiesc o viață de credință mai aproape de Dumnezeu, viața mea poate să se schimbe.

Reporter:

- Spunea cineva „Moștenirea noastră nu este ceea ce ne dă Domnul, ceea ce ne dă Dumnezeu sau ceea ce putem câștiga cu propriile noastre puteri, cu mâinile noastre, ci moștenirea noastră este Domnul însuși. Atunci când facem din El ținta vieții noastre, atunci celelalte lucruri le vedem în adevărata lumină și la adevărata lor valoare.

Atunci mi se va părea complet deplasat să risc relația cu Dumnezeu, să-mi risc veșnicia de dragul unui câștig foarte mare sau de dragul unui beneficiu de altă natură.“

Romeo Bistreanu:

- Suntem de multe ori puși în situații de moment în care trebuie să facem anumite compromisuri și cred că este foarte greu să rezistăm dacă nu ne gândim de exemplu ce ar face Isus în locul nostru, dacă El ar fi confruntat cu situația mea dificilă în care eu trebuie să dau un răspuns clar, da sau nu unei probleme, unei ispite, unui lucru care nu este după voia lui Dumnezeu.

Cred că de fiecare dată când ne întrebăm ce-ar face Isus în locul nostru, noi putem să găsim în Scriptură răspunsul la astfel de întrebări.

Reporter:

- De obicei, guvernele luptă împotriva corupției și spun o zicală „Don't still, the government hate the competition!“ adică „Nu fura, Guvernul urăște competiția!“ De prea multe ori guvernării nu înțeleg că nu poți să lupți împotriva corupției doar stabilind legi, ci trebuie să-l schimbi pe om din interior, ceea ce doar Isus Christos poate să facă.

Spuneai despre acest principiu pe care l-a lăsat Domnul Isus Christos: „Dați Cezarului ce e al Cezarului și lui Dumnezeu ce e al lui Dumnezeu.“ Mântuitorul Isus Christos a fost primul care a lansat această idee, de separare clară a puterii în stat: Biserica de-o parte, statul de alta, să nu aibă nimic de-a face unul cu altul.

Până atunci și poate și de atunci o bună perioadă împăratul sau regele avea și funcția religioasă cea mai înaltă în stat. De multe ori și mulți oameni confundă cele două și spun: „Nu-i nimic. Este foarte bine dacă fur de la Cezar ca să-i dau lui Dumnezeu.“ Și fură pe rupe și apoi merg și fac donații la biserică în ideea că poate își vor răscumpăra greșelile, ceea ce este complet ireal.

Pe Dumnezeu nu-l interesează banii noștri furați pe care să-i dăm mai apoi la biserică. Aceia sunt bani murdari și Dumnezeu nu ia deloc în calcul acei bani ce i-am dat noi la biserică în urma unor furturi sau în urma unor afaceri necurate.

Ce-au spus prietenii voștri, cunoștințele voastre despre voi?

Romeo Bistreanu:

- Mulți colegi au fost uimiți, alții au avut puterea să mă atace personal: „Cum de ești tu gata să te lepezi de credința ta strămoșească și să treci la altă religie? Cum de nu te gândești că lucrul acesta e un păcat, îți reneghi biserica în care te-ai născut, biserica în care ai fost botezat?“

Le răspundeam: „Eu nu vreau să reneg pe nimeni, dar eu acum L-am cunoscut pe Isus Christos și El a murit pentru mine. Eu am aflat aceasta la 23 de ani. N-am știut că a murit pentru mine și e singura modalitate prin care păcatele noastre pot fi curățate, pot fi șterse dinaintea lui Dumnezeu. L-am cunoscut pe Isus și am înțeles mai multe despre Dumnezeu, despre viața creștină într-o astfel de biserică, o biserică baptistă.“

Lovituri de daltă

„Mâna Domnului a făcut asemenea lucruri“. - Iov 12:9

Acum câțiva ani, a fost găsit cel mai magnific diamant din istoria lumii într-o mină din Africa. Acesta a fost prezentat apoi regelui Angliei pentru a-i împodobi coroana. Regele l-a trimis la Amsterdam ca să fie tăiat de un expert în prelucrarea pietrelor scumpe. Ți poți imagina ce a făcut cu el?

A luat acest giuvaer de o valoare inestimabilă și a făcut o creștătură în el. Apoi l-a lovit o dată tare cu ciocanul lui, și minunatul giuvaer a căzut în mâna lui, spart în două. Câtă nesăbuiță! Ce pierdere! Câtă lipsă de grijă!

De fapt, nu așa stăteau lucrurile. Pentru că vezi tu, acea singură lovitură cu ciocanul fusese studiată și plănuită zile întregi, ba chiar săptămâni. Desene și trasări au fost făcute pe piatra prețioasă. Calitatea lui, defectele, și posibilele linii de-a lungul cărora s-ar fi putut crăpa au fost studiate până la cel mai mic detaliu. Și omul căruia i-a fost încredințat era unul dintre cei mai iscusiți tăietori în pietre prețioase din lume. Câteodată, în același fel, Dumnezeu îngăduie să cadă o lovitură usturătoare peste viața ta. Sângerezi, simțind durerea, și sufletul tău plânge în agonie. La început crezi că lovitură este o greșală îngrozitoare. Dar nu este, pentru că tu ești pentru Dumnezeu cea mai prețioasă bijuterie din lume. Și El este cel mai iscusit tăietor în pietre scumpe din univers.

Într-o zi tu trebuie să fii una din bijuteriile care vor împodobi coroana Împăratului. Așa cum stai acum în mâna Lui, El știe foarte bine ce trebuie să faci cu tine. Nici măcar unei singure lovituri nu i se va permite să cadă asupra sufletului tău temător fără voia dragostei lui Dumnezeu. Și poți fi sigur că din adâncul experienței, vei vedea binecuvântări negrăite, și o bogăție spirituală pe care nu ți-ai imaginat-o niciodată înainte. J.H.M.

Într-una din cărțile lui George MacDonald, unul din personaje face

această remarcă dureroasă: „Mă întreb de ce m-a făcut Dumnezeu“ Nu văd nici un scop în aceasta!“ Un alt personaj îi răspunde: „Poate nu vezi nici un scop acum, dar El nici n-a terminat să te facă. Și pe lângă aceasta, tu te împotrivești procesului“.

Dacă oamenii ar crede că sunt încă în procesul creației, dacă s-ar supune Creatorului, lăsându-L să-i modeleze așa cum modelează olarul lutul, și dacă s-ar preda pe ei înșiși acțiunii roții Lui într-un act minunat și deliberat, curând vor vedea că sunt în stare să mulțumească pentru fiecare apăsare a mâinii Lui, chiar dacă este dureroasă. Și uneori ei trebuie nu doar să creadă, ci și să aibă în vedere scopul lui Dumnezeu: „Să ducă pe mulți fii la slavă“ (Evrei 2:10).

Toamna snopilor

„Vei intra în mormânt la bătrânețe, ca snopul strâns la vremea lui“. (Iov 5:26)

Un om care a scris odată despre salvarea vaselor maritime vechi a afirmat că ceea ce îmbunătățește calitatea unui vas nu este doar vârsta lemnului folosit la construirea vasului. Tensionarea și contorsionarea vasului de către mare, reacțiile chimice care se produc datorită apei de santină, și diferitele mărfuri au de asemenea un efect. Acum câțiva ani, au fost expuse într-un magazin elegant de mobilă de pe Broadway în centrul New York-ului câteva scânduri și plăci de lemn tăiate dintr-o grindă de stejar de la o corabie veche de optzeci de ani. Ele atrăgeau atenția datorită coloritului lor elegant și datorită frumuseții fibrei. La fel de frapante erau unele grinzi din mahon luate de la o corabie care navigase pe mări cu șaizeci de ani în urmă. Anii de călătorie contractaseră porii lemnului și-i închiseseră culorile, așa că erau la fel de magnifice și de strălucitoare ca ale unui vas antic chinezesc. De atunci lemnul a fost folosit la fabricarea unui birou care este așezat într-un loc de onoare în

camera de zi a unei bogate familii din New York.

Este de asemenea o mare diferență între calitatea oamenilor în vârstă care au avut o viață nepăsătoare, dedată plăcerilor și nefolositoare și calitatea celor care au navigat pe mări furtunoase, purtând încărcătură și poveri ca slujitori ai lui Dumnezeu, și ajutându-i pe alții. Aceștia din urmă, nu numai că au infiltrate în viețile lor stresul și încordarea vieții, dar și aroma dulce a încărcăturii lor a fost absorbită în porii fiecărei fibre a caracterului lor. Louis Albert Banks

Când soarele în sfârșit coboară la orizont în amurg, dovada lucrării lui rămâne un timp. Cerul continuă să strălucească o oră întreagă după plecarea lui.

În același fel, când viața unui om bun sau de valoare ajunge la asfințitul ei, cerul acestei lumi este luminat mult timp după ce omul nu mai poate fi văzut. Un astfel de om nu moare din această lume, pentru că după ce pleacă, lasă în urma lui mult din el însuși – și fiind mort, el încă vorbește. Henry Ward Beecher

Când Victor Hugo avea mai mult de optzeci de ani, el și-a exprimat credința în acest fel minunat:

„În sufletul meu simt prezența vieții mele viitoare. Sunt ca o pădure care a fost tăiată de mai multe ori, și totuși noii lăstari au mai multă viață ca niciodată. Mă înalț mereu spre cer, și soarele strălucește deasupra capului meu. Pământul îmi dă sevă din belșug, iar cerul îmi luminează calea spre lumi necunoscute.“

Oamenii spun că sufletul nu este altceva decât efectul puterilor noastre trupești la lucru. Dacă lucrul acesta ar fi adevărat, atunci de ce sufletul meu devine tot mai minunat în timp ce trupul meu începe să cadă? Poate că iarna îmi umple capul, dar o primăvară eternă răsare din inima mea. La această oră târzie a vieții mele, inspir parfumul de liliac, violete și trandafiri la fel ca la douăzeci de ani. Și cu cât mă apropii mai mult de sfârșitul călătoriei mele, cu atât aud mai clar simfoniile nemuritoare ale lumilor eterne care mă invită să vin. Aceasta inspiră o teamă respectuoasă, și totuși este de o simplitate profundă.“

Izvoare de apă vie în deșert

Dumnezeu a găsit cu cale să învieze lucrarea Lui în Arizona prin mărturia celor 15 candidați îmbrăcați în haine albe în ziua botezului lor – duminica din 10 Aprilie, 2005 - la Biserica Baptistă Română din orașul Phoenix. Sute de creștini evanghelici din bisericile din zonă împreună cu musafiri și invitați s-au bucurat să asculte Cuvântul lui Dumnezeu vestit prin slujitorii Lui :

Victor Braica, George Gligor, Pascu Geabou și Mihai Sârbu. Cântările de cor și fanfara au împodobit sărbătoarea.

Actul botezului a fost oficiat de către fratele Octavian Doboș, păstorul bisericii, iar la chemarea adresată prietenilor, câțiva dintre ei au răspuns pozitiv, acceptându-L pe Domnul Isus în viața lor.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru acest popas binecuvântat și dorim ca El să continue să învieze lucrarea printre românii din această parte de lume. A consemnat MIHAI SARBU

Uriașii au existat

Revenit dintr-o expediție în Orient, cunoscutul explorator din orașul Ufa (capitala Baskirostanului, republica din Federația Rusă), profesorul Ernst Muldatin relatează presei ruse că a descoperit noi dovezi ale existenței unor civilizații străvechi.

Grupul de savanți pe care l-a condus a revenit din

expedițiile efectuate în Liban, Egipt și Siria, precizând că rezultatele sunt extraordinare. Între altele, au descoperit urmele omului uriaș de 10 metri înălțime și câteva morminte ale oamenilor de 6-7 metri.

Sacramento

Corul bărbătesc „Laudă Mielului“ a făcut o vizită misionară pe coasta de est a Statelor Unite. Corul este format din frați dintre coriștii celor trei biserici baptiste din Sacramento și biserica din Hayward - Bay Area, având ca dirijor pe fr. Sami Prelipceanu și pianist pe fr. Felix Macovei. Un număr de 35 coriști și câteva din soțiile coriștilor au plecat cu avionul pe coasta de Est unde

au cântat vineri 17 iunie la biserica baptistă din Cleveland, sâmbătă seara la biserica penticostală din Detroit

unde au venit și frații din biserica baptistă și duminică dimineața la

Chicago în biserica păstorită de fr. V. Popovici, iar după masă la biserica păstorită de fr. Daniel Chiu. Cu această ocazie, grupul a vizitat și cascada Niagara și a avut părășie cu frățietatea din bisericile vizitate. Domnul să fie Lăudat!

Lucrători la seceriș

Teofil Ciortuz a fost chemat ca păstor la Lugoș, iar Nelu Gug s-a mutat să planteze o biserică în San Antonio. Două biserici ale Asociației, una în New York, iar cealaltă în Sacramento, sunt în căutare de păstori. Ne rugăm Domnului ca El să ridice lucrători în aceste două mari orașe americane.

Această rubrică este destinată prezentării bisericilor din Asociația noastră și a lucrărilor lor misionare.

Bisericile Asociației 2005

Biserica „Bethesda” din Houston, Texas

24176 Sorters Road
Porter, Texas 77365

Pastor:
Teodor Suci
Phone: 281-577-8087
E-mail: TeodorS@aol.com

întinzându-se în România, Moldova, Transnistria și alte țări din jur unde sunt români.

Realizări

Aceste misiuni au luat forme diferite ca:

- seminarii pe diferite teme;
- ajutor pentru construcții de biserici;
- misiuni medicale;
- lucrări cu orfelinele din Moldova;
- întâlnirea cu păstori și familiile lor la Poiana Brașov. În anul 2004 a avut loc cea de a șasea ediție a acestor întâlniri, la care au participat 70 de persoane;
- suport pentru plecarea în misiune a unor păstori cu grupuri;
- proiecte de ajutorare cu pantofi pentru orfelinele din Moldova (în anul 2002 au fost cumpărați de la fabrica „Zorile” din Chișinău peste 12.000 de perechi de pantofi, aprox. 120.000 mii de ciorapi și mii de mănuși.)

O scânteie mică a încins un foc așa de mare. Pentru informații adiționale vizitați vă rog pagina de web a bisericii noastre la adresa: www.Bethesda-Tx.org

De menționat este că deși au fost implicate atât biserici în mare număr cât și persoane particulare (prietenii) care au contribuit la aceste lucrări aproape întotdeauna elementul român din Bethesda a fost prezent. Fie că este vorba de sora Dina care a inițiat toată mișcarea de misiune externă sau sora Dana, care astăzi este implicată din greu

cu misiunile medicale - aproximativ de șase ori pe an - ori păstorul bisericii implicat în toate mai puțin misiunile medicale.

În anul 2003, chiar de Crăciun am fost binecuvântați cu o clădire de biserică (tip biserică) de aprox. 7000 sq. ft. Prețul fiind foarte convenabil, s-a cumpărat și remodelat în proporție de aproximativ 75%. La ora actuală, ne bucurăm de un locaș de închinăciune deosebit de frumos (vezi foto.) rămânând de plată mai puțin de \$135,000. Biserica dispune de aproximativ 300 de locuri, iar noi prin credință așteptăm să se umple ori cu români ori cu neromâni.

Lucrători

Cei care slujesc astăzi în biserică în diferite poziții sunt:

- Păstor, Teodor Suci.
- Administrator și responsabil cu școala duminicală, membru în comitetul bisericii, Dosescu Gigi.
- Director cu muzica, Jim Mcleland și soția lui Laurel.

Alte activități și responsabilități ale fratelui Jim sunt corul, orchestra, orga și pregătirea grupurilor de frați americani în vederea misiunilor colective (Jim a cântat la vioară în

Scurt istoric

Cei 26 de membrii fondatori s-au constituit ca biserică pe data de sept. 13, 1998, în casa familiei Coroiescu Dinel și Dana, la vreo treisprezece mile nord de locația actuală a bisericii.

Între timp, unii s-au mutat în alte state din motive de servicii, alții s-au căsătorit și au plecat în alte localități. La numărul celor rămași s-au mai adăugat noii veniți, care au format biserica de astăzi.

La scurt timp după constituire, biserica s-a mutat la „Kingwood First Baptist Church” unde, în anul 1985, a fost acceptat primul grup de români. Relațiile de prietenie și cooperare în domeniul de misiune cu păstorul și biserica din Kingwood au făcut să ia amploare misiunea externă care mai târziu a ajuns să capete proporții considerabile,

orchestra militară pentru Casa Albă timp de patru ani).

- Casier și membru în comitetul biserici, Dinel Coroiescu.
- Lucrător cu tineretul și membru în comitetul bisericii, Adelin Coroiescu.

- învățătoare de copii, Ronela Coroiescu.

Serviciile de închinăciune din biserica Domnului din loc se desfășoară duminica dimineața după un tipic românesc (ora de rugăciune, școala dominicală și serviciul de închinăciune cu predica). Serviciile de seară sunt în limba engleză și avem vorbitori americani selectați ori păstori cu experiență deosebită printre care Dr. Pat Carter, fost misionar în Mexico 30 ani și director de seminar. Prof. Klein Richard predă teologia la seminar, capelanul Milt Mae de la „Booth Camp“, ori Pete Hinojosa, specialist sociolog. Aceasta am făcut-o pentru tinerii care se plâng că nu prea înțeleg totul în românește. Deasemenea, avem traducere în română-engleză și invers, în funcție de situație.

Proiecte misionare

Misiunea locală este redusă din cauza numărului restrâns de români din apropiere. Ne concentrăm în mare măsură pe spanioli și biserica noastră actualmente duce tratative cu Southern Baptist și cu o altă

biserică de spanioli pentru a găzdui o misiune în limba spaniolă în clădirea bisericii noastre.

Considerând procentajul de locuitori ai zonei (astăzi sunt 26% spanioli și se prevede ca până în 2009 procentajul hispanicilor să ajungă la 46.7%) credem că este înțelepțește să deschidem ușa pentru a forma biserici spaniole. Este vorba despre o lucrare între zeci de mii de suflete pe un cerc cu o rază de 5 mile.

un program bogat. S-a dat slavă lui Dumnezeu de către coruri, grupuri de tineret, orchestra bisericii, grupuri de copii și instrumentiști. Cuvântul a fost vestit de către Nelu Știr, păstor

la „First Romanian Baptist Church“, după care a urmat serviciul de botez, oficiat de păstorul bisericii noastre, Teodor Suciu.

A urmat punerea mâinilor și Cina Domnului. Serviciul divin s-a încheiat într-o

Botezul de anul acesta

Pe data de 17 aprilie 2005, biserica noastră a avut o bucurie deosebită, când patru tineri din biserică L-au mărturisit pe Isus Christos ca Domn și Mântuitor personal în apa botezului.

Serviciul a fost ținut în combinație cu „First Romanian Baptist Church“, cealaltă biserică baptistă română din zonă. A fost

atmosferă cerească, când toți cântăreții uniți au cântat imnul „Marire Ție, Isuse“.

Am observat că cea mai bună cale de a afla caracterul cuiva este să-l întrebi despre un altul.

Cel ce seamănă buruieni să nu se aștepte să culeagă trandafiri !

Limba bârfitorului ucide trei dintr-o lovitură: pe cel ce bârfește, pe cel ce ascultă și pe cel despre care se vorbește.

Unii nu vor să spună nimic rău despre cei morți, dar nici nimic bun despre cei vii.

Conversația este un exercițiu al minții, bârfa este doar un exercițiu al limbii.

O spun doar ca un fapt pe care nu-l comentez: dacă toți oamenii ar ști ce spun ceilalți despre ei, n-ar mai exista în lume nici măcar patru prieteni.

- Blaise Pascal